

ilerici YURTSEVER gençlik

22-23

11 EKİM 1976
250 krş.

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFINA
SELAM!
SELAM YARATANA!

NAZIM HİKMET

ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-FAŞİST MÜCADELEDE GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM.

onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi

"DGM KAPANSIN, MC YIKILSIN!"

15-16 Haziranlar, 1 Mayıs 1976 İşçi Bayramını yaratan işçi sınıfımızın savaşkan bayrağı 16 Eylül'de bir kez daha en yükseklerde dalgalandı. Doğrudan politik hakları için genel direnişe geçen işçi sınıfı, düşmanlarının yüreğine korku saldı. Bütün demokratik güç ve kuruluşları yanına çekerek, parlamento içi ve parlamento dışı mücadele biçimlerine yön verdi. DGM geçmeyecek dedi. DGM geçmedi. Korku ve telaş seline kapılan Demireller, Erbakanlar, Feyzioğulları, Türkeşler, Koçlar, Narinler, Sabancılar, Tunçlar, işçi sınıfına ve onun devrimci sendikal örgütü DİSK'e saldırdılar. Binlerce işçiyi işten attılar, yüzlerce işçiyi tutukladılar. Ama yüreklerindeki korkuyu silemediler. Şimdi de «sıkıyönetimle» bizi tehdit etmeye kalkışıyorlar. Profilo'da arkadaşlarımıza saldırarak, kurşunlayarak, öldürerek, TÖB-DER'i kapatarak, Vedat Dalokay'ı görevden alarak, öç almaya çalışıyorlar. Halk düşmanları cephesinin bütün bu çabaları boşuna... Demokrasi savaşımımız durmayacak, sürecektir! İşçi sınıfımızın, emekçi halkımızın, ilerici-demokratik güçlerin demir yumruğu beyninize inecektir! Bunu böyle bilin!

YAZISI 10. SAYFADA

YAŞASIN İŞÇİ SINIFI

YAŞASIN DİSK

SORUŞTURMALAR DURDURULMALI, İŞTEN ATMALARA SON VERİLMELİDİR... İŞTEN ATILAN İŞÇİLER TEKRAR İŞE ALINMALIDIR!..

başyazı

Gençlik ne yapmalıdır?

Gençlik olarak geleceğe umutla bakmamız için yeterli nedenler mevcuttur. Çünkü biz, yani gençliğin ezici çoğunluğu, kapitalizmin bize verebilecek hiçbir şeyi olmadığını, yaşamın her alanında ortaya çıkan veya çıkacak olan tüm gereksinimlerimizin işçi sınıfının, emekçi halkın ulusal ve sosyal kurtuluşu ile köklü bir çözüme kavuşabileceğini biliyoruz. Saflarımızda bu yönde artan bilinçlenme gerici güçleri korkutacak, dostlarımızın yüzünü güldürecek bir düzeye ulaşmaktadır. Gerici güçler, aramızdan bir kitle tabanı yaratamamanın hıncı ve telaşı içerisindedirler. Çünkü onlar, gençliği kazanamıyan hiçbir sosyal gücün, tarihsel akış içerisinde ka-

(Devamı 15. sayfada)

TÜRKİYE GENÇLİĞİNDEN KISA HABERLER

ULUSAL BASKI VE ULUSAL AYRICALIĞA HAYIR

Geçtiğimiz Temmuz ayında kurulan Lice Kültür Derneği, çalışmalarına başarıyla devam ediyor. Amaçlarının emperyalist, yoz ve asimilasyoncu kültüre karşı mücadele etmek ve devrimci kültürü yaymak olduğunu belirten dernek yöneticileri derneklerinin Lice'li ilerici yurtseverleri bir çatı altında örgütlemeyede yarayacağını, bu amaçlarının ışığı altında çalışmalarını aşağıdaki sorunlarda yoğunlaştıracaklarını bildiriyorlar:

«1 — Lice'deki acil ve güncel sorunlara bilimsel açıklama getirmek ve halka duyurmak.
2 — Lice ve çevresindeki olayları incelemek bu olayların içyüzünü açıklamak.
3 — 15 günde bir seminerler vermek.
4 — İşçi sınıfı bilimine ters düşen her türlü sapık akıma (Maoizm, troçkizm, goşizm) karşı mücadele etmek.
5 — Halkımız üzerindeki ırkçı, şoven ve militarist baskılar karşı mücadele etmek.»

6 Eylül'de Lice'deki depremin oluşunun birinci yılında yayınladıkları bildiride, bilindiği gibi depremde 5000'den fazla kişinin hayatını kaybettiği, bir o kadar kişininde yaralandığını sağ kalanların kendi kaderleriyle baş başa bırakıldığını belirtiyor ve depremin oluşundan bu yana geçen olayları şöyle özetliyorlar:

«Depremin ilk haftasında Lice'ye akın eden yetkililerin verdikleri sözler aylarca gerçekleşmediği gibi büyük bir kesimimiz kış mevsimini soğukta, konutsuz hatta çadırsız geçirmiştir. Deprem sırasında dış ülkelerden ve yurdun çeşitli yerlerinden gelen ve değeri milyarları bulan yardımlar yerini bulmamış, sadece birkaç vurguncunun milyonlarına milyonlar katmışlardır, denilmekte tüm hayatın felce uğradığı, sağlık koşullarının çok kötü olduğu, salgın hastalıkların kol gezdiği, Lice'liler işsizlikten kıvranırken Isparta'dan getirilen komandoların inşaat işlerinde çalıştırıldıkları açıklanmaktadır.»

Bütün bunlar Doğu'da yıllardır uygulanagelen ırkçı-şöven baskıların ve özümseme politikasının bir parçasıdır. Bu güne kadar Doğu'da meydana gelen depremlerin ve bu depremlerde ölenlerin katilleri şimdiye kadar gelmiş geçmiş bütün iktidarlardır.

DOĞUBEYAZIT

Kurulduğu günden bu yana yüzlerce ilerici yurtseveri katleden MC'nin demokratik örgütler üzerindeki baskıları devam ediyor. **Her geçen gün kapatılan demokratik örgütlere yeni bir tanesi ekleniyor, dernek yöneticileri tutuklanıyor. Bu örgütlerden bir taneside Doğubeyazıt Kültür Derneği'dir.** Dernek yöneticileri derneklerinin kapatılması nedeniyle yayınladıkları bildiride: Yurdun dört bir tarafında sürdürülen baskı ve yıldırma politikasına bağımlı olarak Doğubeyazıt'ın ilerici insanları üzerinde de faşist baskıların devam ettiğini, Nisan ayının sonlarında düzenledikleri deprem felâketzadelerine yardım gecesinde yapılan konuşmada «Bir halkın ozanı vardır» cümlesi geçtiği için derneklerinin kapatıldığını açıklıyorlar. **Doğuda'ki ulusal baskının bir parçası saydığımız bu uygulamayı şiddet kınıyoruz.**

YEŞİLOVA

Denizli'nin Acıpayam ilçesine bağlı Yeşilyuva kasabasında kurulmuş olan Yeşilyuva Kültür ve Dayanışma Derneği jandarma komutanı tarafından izinsiz olarak aranmıştır. Dernekte bulunan **DİSK dergisi** ve **İlerici Yurtsever Gençlik** gazeteleri toplanıp götürülmüştür. Dernekte DİSK dergisi ve İlerici Yurtsever Gençlik gazetelerini bulundurdukları gerekçesiyle dernek başkanı Mustafa Bilgin ve fahri üye Ahmet Yıldız isimli ilerici yurtsever iki genç 18 Temmuz tarihinden bu yana tutuklu bulunmaktadır.

İki arkadaşımızın derhal serbest bırakılmasını talep eder anti-demokratik baskıları bir kez daha lanetleriz.

BİRECİK

Birecik'te 25 Ağustos 1976 günü saat 22 sularında faşistler halka ve ilerici yurtsever gençlere saldırmışlardır. Saldırganların başlarında faşist ülkü ocakları üyesi **Hilmi Konar, Halil Sözmen, Müslim Kağan** bulunmaktadır. Saldırı sırasında **Salih Bozkurt ve Ayhan Karaylan** isimli ilerici Yurtsever iki genç tabanca kurşunu ile yaralanmıştır.

İ.Y.G. G. Antep Bürosu

AFYON

Afyon Maliye Muhasebe Okulunda ilerici öğrenciler sınavları **boykot etti. Okulda baraj uygulanıyor. Okulda barajı aşabilmek için ilk iki senenin derslerini vermek zorunludur. Boykot 3 Eylül'de 3. gününü doldurdu.** Boykotun nedenleri: **Barajın kaldırılması**, ön lisans uygulamasında son verilmesi, özerk eğitim, ders kitaplarının öğrenim yılının başında ele geçmesi ve okul kitaplığının açılmasıdır.

KOCAELİ

Daha önce hiç bir neden gösterilmeksizin kapatılan KDB Gölcük şubesi yöneticileri 14.8.1976 tarihinde hiç bir unsuru bulunamadığı için beraat etmiş derneğ mahkeme kararıyla yeniden açılmıştır. Derneğin yeniden açılması nedeniyle yayınlanan bildiride faşizmin tırmanışından ve bu tırmanışa bağımlı olarak artan faşist baskı ve terörün açıktan açığa cinayetler haline geldiği, egemen güçlerin tüm demokratik güçler üzerindeki anti-demokratik uygulamaları yasal hale getirmek için DGM'ni yasalaştırmak istediği belirtilmektedir. Kapatılan derneklerinin yeniden açılmasının demokratik savaşımda kararlılıklarını arttırdığını ve gerici güçlere karşı kazanılan bir zafer olduğunu belirtiliyor.

Gerici çevrelerin demokratik örgütler, ilericiler, yurtseverler üzerindeki baskı ve terör politikasını İ.Y.G. olarak nefretle karşılıyor ve bu durumu protesto ediyoruz.

BATMAN

Genel olarak Türkiye'de ki eğitimin gerici karekteri, üretime yönelik ve halktan yana bir eğitim sisteminin olmaması, öğrencileri huzursuz etmekte, okullarını bitirince diplomalı işsizler durumuna düşmek istememekte, genel eğitim politikasına bağımlı olarak kendi okullarında ortaya çıkan anti-demokratik uygulamalara karşı çıkmaktadırlar. İşte, **Batman Yüksek Okulu Öğrenci Derneği** yöneticileri de yayınladıkları bildiride okullarındaki eğitim sorunlarından bahsetmekte, okullarının dört yıla çıkarılmasını ve kimya fakültesi haline getirilmesini istemekte, haklı isteklerini elde edinceye kadar mücadele edeceklerini, her türlü anayasal ve demokratik haktan sonuna kadar faydalanacaklarını belirtmektedirler.

BAMYÖD'lü arkadaşların haklı isteklerini destekler, mücadelelerinde kendileriyle omuz omuza olduğumuzu belirtiriz.

TIRMANAN FAŞİZME VE SAVAŞA KARŞI TÜM İLERİCİLER BİRLEŞMELİDİR !

Egemen güçler ülkemizde elli yılı aşkın bir süreden beri şovenizmi körüklemekte, savaş kışkırtıcılığı yapmaktadırlar. Özellikle emperyalizme bağımlılığımızın somut ifadesi olan 1945/50'lerde NATO'ya, ardından CENTO, RCD vb. emperyalist saldırgan bloklara girildikten sonra, egemen güçlerin ırkçı, şoven ve savaş kışkırtıcı politikaları daha da keskinleşmiş ve gün geçtikçe halkın ulusal gelirden aldığı pay düşmüş, işbirlikçi burjuvazi ise askersel savaş harcamalarını gün geçtikçe arttırmışlardır.

Günümüz Türkiyesinde NATO'cu savaş harcamaları bir yılda % 117 artmıştır. Bugün ABD emperyalistlerinin Türkiye'deki işbirlikçisi tekelci burjuvazi ile doğudaki ağa, şeyh, bey ve dedelerinin temsilcisi MC, 15 aydır işbasındadır. Irkçı-şoven ve savaş kışkırtıcı politikayı yürütecek...

MC iktidar olduğundan bu yana devlet kademelerini faşistleştirme çabaları hız kazandı. TRT'yi işgal eden, Danıştay kararlarını hiçe sayan, ele geçirdiği kitle iletişim araçlarını halkın beynini çağdışı düşüncelerle yıkayan, okullarda öğrenim özgürlüğünü ve can güvenliğini ortadan kaldıran, işçilerin serbestçe sendika seçme özgürlüğünü engelleyen **REFERANDUM**'u yasalaştırmayan, faşist Hitler bozuntusu ve büyük burjuvazinin kemik yalayıcısı «Bozitlerini» emekten ve kurtuluştan yana işçilerin, köylülerin, öğretmen ve öğrencilerinin üzerine saldırtan, saldırıların kanlı boyutlara vardıran, halkımızın en acil tüketim ihtiyaçlarına zam üstüne zam yapan, Doğuda ulusal baskı ve ayrıcalığı körükleyen MC iktidarı, şimdi de Ege'de savaş kışkırtıcılığı yapmaktadır.

Komşumuz Yunanistan'la «Kıta sahanlığı» anlaşmazlığını bahane eden MC, basın-yayın araçlarından yararlanarak, Amerikan tekellerinin bunalımlarını halkımızın üzerine yıkmaya çalışmaktadır. Faşist DGM yasa tasarısının meclislere olağanüstü getirilmesinin de bu konuyla ilgisini bilmeyen kalmadı. Emperyalizmin geri bıraktırdığı iki ülke arasında çıkacak bir savaşın iki ülke halkına yıkımdan başka birşey getirmeyeceğini de bilmeyen yoktur. Kıbrıs'a dışardan müdahalenin Kıbrıs halkına yoksulluk, acı ve Türkiye emekçi halkına 'sıkıyönetim' ve yıkım getirmesi gibi.

Bu arada maocu, troçkist, goşist ve hersoydan bozguncu, sapık akımın gerici-faşist karması MC'nin ağzından konuştuğu, bunları yayın araçlarında yayınladıkları görüyoruz. Troçki'nin «savaş devrimin anasıdır» sözü ile maocuların ağızlarından bir türlü düşürmedikleri Mao'nun «iktidar namlunun ucundadır» «hadis-i şerifini» ileri sürerek «savaş çıkarsa sınıflararası çelişkiler keskinleşir» ve «böylelikle devrimin şartları oluşur» (kaynak, Halkın Kurtuluşu gazetesi, sayı: 18) zırvalarını yayıyorlar.

İşçi sınıfının, savaşlara karşı, savaş türlerine karşı aldığı tavır ise her zaman bellidir. Ve işçi sınıfının verdiği bağımsızlık, demokrasi, barış toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşımı, yürüttüğü doğru politika sonucu hızla yükseliyor. Faşistlerin, gericilerin, maocuların, sapık akımların kafasını eze eze...

Savaş, «politikanın şiddet araçlarıyla devamından başka bir şey değildir» diye özetlenir bilimsel sosyalizmde. Sosyalistler, ilericiler, barışseverler sürekli barıştan yanadırlar. Çünkü savaşlar, milyonlarca emekçinin ölümüne, babasız, oğulsuz, topraksız kalmasına, emeğin yaratıklarının bir anda yok olmasına yolaçmaktadır.

Emperyalistlerin sebep olduğu iki dünya savaşının yıkımı hatırlardadır. Savaşların kaynağı tekellerin aşırı kâr hırsıdır. Emperyalistlerin çıkardığı I. ve II. dünya savaşları bunun kanıtıdır.

Ama günümüzde artık emperyalist-kapitalistler her istedikleri yerde savaş çıkartamıyorlar. Çünkü, güçler dengesi sürekli sosyalizm lehine değişiyor. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkeler, kapitalist ülkelerin güçlü işçi sınıfı hareketi uluslararası kurtuluş hareketleri ve dünyadaki milyonlarca barışseverin varlığı emperyalistlere bu olanağı vermiyor. Sosyalist ülkelerin titizlikle yürüttüğü Lenin'ci barış içinde yanyana yaşama ilkesi, politikası, emperyalistlerin hareket sahasını daraltıyor. Bugün dünya barışının sağlanmasında dev adımlar atılmış. 1957 Deklerasyonu, 1960 Bildirisi, 1969 Zirve Konferansında geliştirilen barış ve barış içerisinde yanyana yaşama tezleri, dünyanın dört bir yanında yankılanmış ve nihayet 1975 Helsinki Konferansında kapitalist ülkelerinde altına imza atmak zorunda kaldıkları Nihai Belgenin temel taşı olmuştur.

Öyle ki yaşadığımız dünyada emperyalistlerin varlığı halâ üçüncü bir dünya savaşı olasılığını taşıyorsa da, güçler dengesinin sosyalizmden yana ağır basması emperyalistlerin bu risk göze almalarını gittikçe zorlaştırıyor. Bunun yerine emperyalistler çareyi bölgesel savaşlarda, savaş kışkırtıcılığı yapma da görüyorlar.

Sosyalistlerin genel olarak barışçı olduklarını söyledik. Ama bu, sosyalistlerin dünyadaki tüm savaşlara karşı oldukları anlamına gelmez. Sosyalistler haklı savaşları haksız savaşlardan ayırd ederler. Haklı savaşların en aktif savunucuları olarak, Vietnam'da, Ortadoğu'da, Angola'da bunu kanıtlamışlardır. Emperyalistlerin sosyalist anayurda yaptıkları saldırılara gereken cevabı vermişlerdir, vereceklerdir.

Bu yüzden Yunanistan ve Türkiye emekçi halklarını, emperyalistlerin çıkarları için birbirine kırdırmak isteyen iki ülke burjuvazinin savaş kışkırtıcı politikalarına karşı çıkmak tüm ilericilerin, barışseverlerin yurtseverlik görevidir.

İşte bu nedenle, başını Türkiye işçi sınıfının çektiği barış savaşımı, gerici-faşist MC'nin düşürülüp yerine ilerici halktan yana **ULUSAL DEMOKRATİK** bir iktidarın işbaşına getirilmesi savaşımı ile birleşmektedir.

Sonlarsak; savaşa ve faşizme karşı, barıştan, ilerlemeden yana güçler safları sıklaştırmalı, elele vermelidirler. Bu görevi kimse gözardı edemez, etmemelidir.

FAŞİZME GEÇİT VERMEYECEĞİZ
YUNANİSTAN VE TÜRKİYE HALKLARI BARIŞ İSTİYOR
KAHROLSUN TEKELLERİN EMRİNDEKİ SAVAŞ KIŞKIRTICALARI!!

A. KALENDER
DİYARBAKIR

TÜRKİYELİ İLERİCİ GENÇLER ŞİLİ GENÇLERİ İLE OMUZ OMUZA

11. Eylül. 1976, tüm dünya demokratik kamuoyu faşist Şili cuntasını yığınsal eylemlerle lanetlediği gün. Faşist generalleri çetesinin insanlık dışı katliamlarının insanlık dışı katliamları nefretle karşılanıyor. Geniş boyutlara varan uluslararası dayanışma Şili cuntasını uluslararası planda tecrit ediyor. Türkiyeli ilericiler, yurtseverler, insansever demokratlarda böylesi bir günde başta işçi sınıfımızın gerçek sendikal örgütü **DİSK** olmak üzere, demokratik kuruluşların yığınsal gösterileriyle **«Şili halkı ve yurtseverleri ile dayanışma»** eylemleri düzenlendi. İstanbul'da **DİSK**'in düzenlediği dayanışma günü, Şan sinemasında yapıldı. Şili'deki karşıdevrim belgesel bir şekilde sergilendi. Koro ve tiyatro ilgiyle izlendi.

Şili gençliğiyle dayanışma içinde olan Türkiye ilerici gençliği de 11. Eylül. 1976 günü Şili konsolosluğu önünde bir protesto gösterisi düzenledi. Faşist Pinochet rejiminin katlettiği binlerce Şili'linin anısına saygı duruşunda bulunan ilerici gençler, konsolosluk önüne siyah bir çelenk bırakarak ayrıldılar.

İlerici Gençler Derneği 9.9.1976 günü yayınladığı basın bildirisinde ise şöyle demektedir. 11. Eylül. 1976 Şili işçi sınıfı ve yurtseverleriyle dayanışma günüdür. 11 Eylül Şili'liler için baskı, zulüm, işkence ve barbarlığın başlangıç günüdür. Bundan üç yıl önce uluslararası gericilik, emperyalist ABD tekelleri ve Şili halkına ihanet içinde olan işbirlikçi burjuvazi ve militaristler Şili halkına karşı bir komplo ve provakasyon düzenlediler. Bu komplo ve provakasyon neticesinde onbinlerce Şili'li ilerici, yurtsever katledildi, ya da zindanlara atıldı. Şili halkı üzerinde baskı, terör ve vahşet yoğunlaştırıldı.

Türkiye işçi sınıfının tek sendikal devrimci örgütü DİSK, Şili işçi sınıfı ve yurtseverleri ile bu yıl yapılacak dayanışma gününde, uluslararası dayanışmanın somut örneğini vermiştir. Türkiye işçi sınıfının yolunda ve yanında yerini alan **İLERİCİ GENÇLER DERNEĞİ (İGD)** Şilili yurtseverler ile omuz omuzadır.

Şili ile dayanışma günü, 12 Eylül'de Anadolu'nun bir çok yerinde olduğu gibi İstanbul'un **Eyüp, Kadıköy, Gaziosmanpaşa, Maltepe, Hasköy, Küçükçekmece** ve **Ümraniye**'de yapıldı. **İGD**, halkımızın ve gençliğin anti-faşist ve anti-emperyalist mücadelesine katılan tüm ilerici ve demokratları Şili işçi sınıfı ve yurtseverleri ile dayanışmaya çağırır.»

Türkiye işçi sınıfı da 11 Eylül 1976 günü, faşizme karşı direnen Şili halkının yanında olduğunu haykırdı. İşçi sınıfımızın demokratik sınıf ve kitle sendikal örgütü **DİSK**'in Şan sinemasında düzenlediği **«Şili Halkıyla Dayanışma»** toplantısına ilerici örgüt ve kişiler katıldılar. Açış konuşmasında, Kemal Türkler; **«Özgürlükten ve barıştan yana olan tüm insanlık, 'Luis Corvalan'a ve tüm siyasi tutuklulara özgürlük' diye bağırıyor»** diyerek şunları söyledi.

«Türkiye işçi sınıfı bu slogana sahip çıkarak, Şili işçi sınıfı ve halkının faşizme karşı direnişini yine bu sloganla dile getiriyor.

İşçi sınıfımız ve tüm ilericiler Allende'nin katillerini protesto ederken, MC'nin başı Allende için «tasını tarağını topladı gitti» diyebilmektedir. Bugün işte böylesi bir zihniyet egemendir. Bir yasal cumhurbaşkanını öldürenleri temize çıkaran bu sözler ülkemiz ve halkımız üzerinde kanlı bir egemenlik kurmuş olan tekelci sermayenin faşizme her zaman hazır olduğunu göstermektedir. DİSK adına buradan, bu sözleri sarfeden ve destekleyenleri halkımızın, dünya halklarının, barışın ve özgürlüğün düşmanları, faşizmin sözcüleri olarak ilân ediyorum.

MC'de birleşmiş olan bu sözlerin sahibi ve ortakları, Devlet Güvenlik Mahkemelerini çıkartmak istemekle özgürlük ve demokrasinin can düşmanı olduklarını göstermişlerdir.

Şili halkıyla dayanışmamızı bugün şu iki sloganla bir kez daha dile getiriyoruz:

Luis Corvalan'a ve tüm siyasi tutuklulara özgürlük!

DGM'ne hayır!»

Toplantı, İGD ve İKD korosunun, İGD tiyatrosunun Şili ile ilgili programları ile devam etti. Faşist cuntanın yaptıkları anlatılarak protesto edildi. Timur Selçuk ise Nazım Hikmet'ten düzenlediği parçalarla toplantıya katıldı. Hazırlanan program bu gösteri ve konuşmalarla son buldu.

DGM'NE GEÇİT YOK !

Ankara'da, **TÜS-DER, TÖB-DER, TMMOB, İGD Ank. Şb., İKD Ank. Şb. Halkevleri, Çağdaş Hukukçular Derneği, Ankara Barosu, Ankara Tabipler Odası, TÜMAD ve TÜMAS**'ın ortaklaşa düzenledikleri, **«DGM'YE HAYIR»** miting ve yürüyüşü Türkiye'nin dört bir yanından gelen onbinlerce kişinin katılmasıyla, yığınsal bir biçimde yapıldı. İlerici yurtsever gençler bu mitingde, gençliğin demokratik kuruluşlardan, TÜS-DER adına Hasan Fehmi Mavi, TÜM-DER adına Erhan Tezgör, TMMOB adına Teoman Öztürk, TÖB-DER adına Gültekin Gazioğlu, Halkevleri adına, Tabii Senatör Ahmet Yıldız, birer konuşma yaparak DGM yasasının çıkmaması için bütün ilerici-demokratik kuruluşların elele verip, DİSK'in yanında yer alması gerektiğini savunmuşlardır.

Miting alanında, maocu boz-

yığın örgütü olma yolunda büyüyen, İLERİCİ GENÇLER DERNEĞİ çatısı altında katıldılar.

Miting alanı polis tarafından sabahın erken saatlerinde kuşatılmıştı. Mitinge katılanların üzerleri arandı. İstanbul'dan gelen İGD kafilesi, Ankara'ya girerken yolda çevrilerek arandı. Polis bütün pankartlara el koydu. Bu durumun tutanakla zapta geçirilmesini isteyen görevli arkadaş, polis tarafından tehdit edilerek, bu isteği reddedildi. Ayrıca miting alanına girerken, gazetemizin DGM ile ilgili olan «İYG Özel Sayısı»na da polis elkoyarak gerekçesiz olarak dört arkadaşımızı gözaltına aldı. Arkadaşlarımız daha sonra serbest bırakıldığı halde yirmi bin adet özel sayımızı polis geri vermedi.

Bütün bunlara karşın, ilerici yurtsever gençler, mitinge kararlı, işçi sınıfı disiplinini örnek alan bir disiplinle ve yığınsal bir biçimde katılmışlardır. Mitingte guncuların, karşı-devrimci sloganlarla mitingi sabote etmeye kalkışmaları kısa sürede önlenmiştir. Maocu bozguncular ayrıca miting ve yürüyüşün disiplinini bozmak istemişler, demokratik örgütler daha önce belirlenen sıraya göre yürüyüşe geçtiği halde, maocular buna uymayarak, TÖB-DER yürüdüğü sırada TÖB-DER'in kortejine dalarak, korteji parçalamaya çalışmışlardır. İlericilerin tepkisiyle, maocuların çeşitli sabote edici davranışları engellenmiştir.

Yürüyüş sırasında **İLERİCİ GENÇLER DERNEĞİ** TÖB-DER'den sonra en uzun korteji teşkil etmiş ve disiplinli bir biçimde yürümüşler, gür bir sesle; **«DGM'ye Hayır», «Faşizme Geçit Yok», «Yaşasın DİSK»** diye haykırarak, maocuların, goşistlerin, her soydan bozguncunun cılız seslerini boğmuşlardır. Yürüyüş Samanpazarı yoluyla devam etmiş ve Cemal Gürsel Alanında sona ermiştir.

MANİSA GENÇLİĞİ, ŞİLİ CUNTASINI LANETLEDİ

11 Eylül gecesi Manisa Gençlik Kültür Derneği binasında **«Şili'deki faşizmi protesto ederek, Şili yurtseverleri ile dayanışma»** gecesi düzenlendi. Çeşitli sendikalardan işçilerin ve demokratik kuruluş temsilcilerinde izlediği gecede, konuşmacılardan Manisa Gençlik ve kültür Derneği Başkan Nazım Şafak; **Türkiye'deki ilerici hareketin bir parçası olduğunu ve Şili ile dayanışma gecesinin bu anlamda büyük önemi olduğunu belirtti.** MGKD'nin bundan böyle tüm ilerici Manisa'lı gençleri çatısı altında örgütlemek, gençlik mücadelesini işçi sınıfı hareketi ile birleştirmek ve uluslararası ilerici hareketle dayanışmayı sağlamak için çalışacağını söyledi.

Faşistlerce katledilen binlerce ilericinin anısına yapılan saygı duruşundan sonra M.G.K.D sanat ve kültür kolu tarafından hazırlanan bir programda Şili'deki faşizm anlatıldı. Neruda'nın şiirleri okundu. Ve devrimci marşlar söylendi. Böylece Manisa gençliği Şili'de ve dünyadaki tüm gerici girişimleri lânetlerken gelişen bütün ilerici hareketlerle dayanışmasını bir kez daha gösteriyordu.

İLERİCİ yurtsever GENÇLİĞE

İLERİCİ yurtsever GENÇLİK Gazetesini ve İLERİCİ GENÇLER DERNEĞİ'ni tüm devrimci inancımla kucaklarım. Faşizme, emperyalizme, gericiliğe ve gençliği maceracılığa sürüklüyen maoizme, troçkizme, goşizme karşı verdiğiniz devrimci uğraşınızı ve işçi sınıfıyla omuz omuza olan kavganızı kucaklarım.

Gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur.

Yaşasın bağımsızlık, demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme mücadelemiz.

Yaşasın DİSK

Yaşasın Dünya barışı için elele veren demokratik güçler.

Yaşasın Dünya Sosyalist Sistemi.

İSKENDERUN'DA 7 KURULUŞUN ORTAK AÇIKLAMASI

BASIN BİLDİRİSİ

Şili'de ki Faşist baskı ve terör Dünya'nın her tarafında olduğu gibi Türkiye'de de nefretle karşılandı. Şili halkının katili Faşist cunta yurdun dört bir tarafında protesto edildi. «Şili halkına «özgürlük», «Luis Corvalan'a özgürlük» belgileri yurdun dör bir tarafında çınladı. Hatay'dan 7 demokratik kuruluşta 11 Eylül Şili Faşizminin 3. yıldönümünde bir toplantı yaparak Hatay'lı ilerici ve yurtseverlerin Şili halkının Faşizme karşı mücadelelerini bütün kalpleriyle desteklediklerini gösterdiler. Toplantı sonucunda basına yaptıkları ortak açıklamada Şili'li yurtseverler üzerindeki Faşist baskılar ve barbarlıklar bir kez daha lanetlenmekte ve bildiride şöyle denilmektedir :

Tarihte öylesi günler vardır ki onları insanların belleklerinden silmek güçtür. 11 Eylül gününde böylesi bir gündür. Dünya ilerici gençlerinin, devrimci demokratik güçlerinin birleşmesinin zorunluluğunu mutlak kılan bir gündür.

İnsanlık hitler faşizminden sonra en büyük faciayı 1973 lerin Şilisinde yaşadı. Faşizm ve emperyalizm çirkef yüzünü bir kez daha çıplak bir şekilde gösterdi. 11. Eylül. 1973 emperyalizmin uluslararası tekelinin ve yerli uzantılarının, halkın birliği hükümetini kahpece devirdiği, Şili'yi kan banyosuna dönüştürdüğü gündür. 11 Eylül Şili halkı ve gençliği ile dayanışma günüdür.

Şili işçi sınıfı ve emekçi güçlerin çetin mücadelesi sonunda 4. Eylül. 1970 de sol kanat güçlerin adayı Allende iktidara gelir. Solun güç birliğinin iktidara gelmesi yerli, yabancı, gerici, emperyalist güçlerin geleceklerini tehlikeye düşürmüş olması başta ABD ve diğer emperyalist güçlerin uykusunu kaçırmış halkın birliği hükümeti birçok toplumsal sorunları çözmede önemli adımlar attı. Ve de bir çok devrimci dönüşümler gerçekleştirdi. Sonunda yerli satlık emperyalizmin işbirlikçileri üç yıl sonra başını ABD nin sadık uşağı Pinoşe'nin çektiği bir askeri darbe ile özgürlükleri yok edildi. Şili halkının madenleri ve doğal kaynakları yeniden emperyalizmin sömürüsüne terk edildi. Demokratik örgütler ve sendikalar kapatıldı. Binlerce insan katledildi, zindanlar stadyumlar insanlarla dolduruldu. Binlerce kitap yakılarak Neruda, Viktor Hara, gibi uluslararası devrimci sanatçılar ve binlercesi en adi bir şekilde faşizan güçler tarafından öldürüldü.

Büyük sermaye, açık faşizime, çıkarları büyük ölçüde tehlikeye düştüğü, emekçi halk hareketi sermayeyi tehdit ettiği zaman, toplumsal gelişmelerin hızlandığı, devrimci dönüşümlerin kapıya dayandığı dönemlerde, faşizm demokratik köprüleri uçurarak teröre baş vurur. Örneğin Şili ve 1936 ların İspanyası.

Toplumda devrimci demokratik güçlerin örgütlenme ve bilinç düzeyleri, sınıfsal güç dengesi, yani toplumsal dengenin emperyalist ve faşizan güçlere karşı ağır bastığı zaman kanlı diktasını kurar.

Bunun içinde devrimci demokratik ve ilerici güçlerin geçit vermiyecek bir şekilde faşizme, emperyalizme karşı ortak bir mücadele hattı üzerinde bir araya gelip ortak mücadele içine girmenin zorunluluğu açık ve belirgindir.

Dünyada'ki ilerici ve demokratik güçler, Şili halkı ve gençliği ile dayanışma komiteleri kurdu, bunu gösteri ve mitinglerle vurguladı. Bu amaçta Dünya Sendikalar Federasyonu, Uluslararası öğrenciler birliği Uluslararası Kadınlar Federasyonu, Şili halkı ve gençliği ile dayanışmasını içeren nitelikte seminerler, konferanslar, düzenliyerek faşizmi lanetlediler ve lanetlemeye devam edecekler. Türkiye'de başta DİSK olmak üzere 11 Eylül'de bir gösteri düzenlemesi ve Şili Emekçiler Merkez Birliği (CUT) bir yetkilinin çağrılması çok anlamlıdır. Bu doğrultuda diğer Demokratik Kuruluşların Şili halkı ve gençliği ile ilgili dayanışma kararı alması ileri bir adımdır. Anti faşist, Antiemperyalist unsur ve ilerici Yurtseverlerle birlikte, Demokratik Kuruluşların bir Demokratik Cephede tek bir yumruk gibi Faşizmin karşısına dikilmesinin zorunluluğu gündemdedir.

Şili halkının Ulusal ve Sosyal Kurtuluş Mücadelesi mutlaka zafere ulaşacaktır. Dünya'nın neresinde olursa olsun faşizm ve emperyalizm devrimci güçlerin mücadelesi ile kahredilecektir. Gelecek Şili halkının, gençliğinin ve de ilerici insanlığındır.

TÖB-DER
Antakya Şubesi
Başkanı
Ali Yıldırım

TÜS-DER
Antakya Şubesi
Başkanı
Faik Dinçer

TÜM-DER
Antakya Şubesi
Saymanı
Sadık Eldem

MADEN İŞ
18. Bölge Temsilciliği
Temsilci
İbrahim Kalyoncu

İLERİCİ KADINLAR DERNEĞİ
Antakya Şubesi (İKD)
Başkanı
Lümeys Yetim

İSKENDERUN YÜKSEK ÖĞRENİM DERNEĞİ (İSYÖD)
Bereket Kâr

OLEY-İŞ SENDİKASI
Antakya Temsilcisi
Faik Çağlar

YOKSUL TÜTÜN ÜRETİCİLERİ:

"AMERİKAN ŞİRKETLERİ EMEĞİMİZİ SÖMÜRÜYOR"

«Tütün yetiştirmek zorlu iştir, güç iştir. Ağır iştir, zor iştir. İnsanı iğne ipliğe çevirir. Binbir zahmetle yetiştirilir fidan. Fidana verdiğimiz zamanı, çocuğumuzun yetiştirilmesine veremeyiz. Sonra yarıktır, dikimdir ve arkasından çapadır, en zorlusu da kırımdır ve böyle sürüp gider... Çoğu kez elimizin zehiri ile vakit kaybetmemek için ayakta yeriz bir kaç lokmayı. Gün olur, onbeş yirmi saat çalışırız durmaksızın.»

— İsminiz nedir arkadaş?

— Latif.

— Hangi köydensin?

— Çepnidere köyündenim.

— Kaç yaşındasınız?

— 30 yaşındayım.

— Genellikle, sabahları kaçta çalışmıya başlıyorsunuz?

— Sabahın alaca karanlığında (4-5) başlayıp öğle 12'ye değin tütün kırarız. Öğlen ayak üstü birkaç lokma atıp, otururuz dizmeye. Saat akşamın 5'ine dek kırdığımız tütünleri dizeriz. Hava biraz serinler ve tekrar başlarız kırmaya, gecenin 12'sine kadar.

— Evlimisiniz, kaç çocuğunuz var kaç kardeşsiniz?

— Evliyim, bir çocuğum var. Sekiz kardeşiz.

— Kaç dönüm tarlanız var?

— Babamın 20 dönüm tarlası var. Varın sizde sekize takılım edin.

— Tarlayı kiraladınız mı?

— Evet. Şu gördüğünüz bütün alan, Emin Bey diye birinin. Ondan dönümünü 450 TL. ya sekiz dönüm kiraladım.

— Kışın ne yapıyorsunuz?

— Dağdan odun toplarız. Boş vakitlerimde de Turgutlu'dan devrimci arkadaşlarla tanıştıktan sonra, kitap okuyorum.

— Okula gittiniz mi?

— İlkokulu binbir güçlükle bitirebildim. Okumak istiyordum. Ortaokula devam ettim. Köyümüzle kasaba arası 7 km. Soğuk, çamur, doğru dürüst kitap ve defterleri temin edemeyişim .. Üçüncü sınıfta bırakmak zorunda kaldım. Yani OKUTMADILAR.

— Okutmadıklarını söylediniz. Babanızı mı kastediyorsunuz?

— Küçük yaşta iken, devrimci arkadaşlarla tanışmadan önce suçu babama yüklerdim. Oysa asıl suçlu bir avuç asalak zümre. Hangi baba evladını okutmak istemez?.

— Köyünüzde; sizlerin sorunları ile ilgilenecek örneğin köy yolunun düzeltilmesinde ön ayak olacak, kültürel çalışmalar, sportif çalışmalar yapacak bir derneğiniz olsa nasıl olur?

— Genel olarak köyümüzün tümü yazın fabrikalarda, tarlada çalışırlar. Fakat kışın sizin dediğiniz gibi bir derneğimiz olsa, köyümüzün genç delikanlıları bu düzenin ürünü olan, içki, kumar, seks filmleri gibi beyin yıkayıcı yoz şeylerden kurtulurlar. Çünkü dernekte devrimci yayınları okuturuz. Sömürücülerin yoz kültürleriyle bizi neden afyonladıklarını anlatırız.

— Peki Latif arkadaş. Tütüne verdiğiniz emeğin karşılığını alabiliyormusunuz? Alamıyorsanız neden?

— İsterseniz tütün bize neye mal oluyor onu birlikte hesaplayalım. 8 dönüm tarlayı 3600 TL. ya kiralarız. Yeri sürdürmek için 2000 TL. veririz. Fidan 3000 TL, Dikim parası 4840 TL. çapa parası 3000 TL, kırılması için bu yıl yövmiye 100 TL. idi. 8 dönümü 2 kişi 60 günde kırar. Bu 12000 TL. tutar. Diğer masraflar (kargı, iplik, tel, iğne, çardak için çivi, tahta vs.) 1800 TL. da bu etti mi? 1000 TL. baskı parası... Toplarsak, tüm masrafımız 31.840 TL.sı eder. Kazancımız ise: 8 dönüm tarladan 800 kg. tütün. Diyelim ki kilosunu 50 liradan sattım, elime 40.000 TL sı geçer. Masrafımızı çıkarırsak, bir yıl gözümüz gibi baktığımız, umut bağladığımız tütünden 8160 TL. kalır.

— Tütünü kime satıyorsunuz?

— Turgutlu'da Rodop, Geri, Sunel temsilciliklerine.

— Bu şirketlerin kimlere ait olduğunu biliyormusun?

— Bunlar Amerikan arabalarına ait tütün şirketleridir.

— Tütünü sattığınızda parasını hemen alabiliyormusunuz?

— Paramızı iki ay gibi uzun bir zaman sonra alabiliyoruz. Çünkü bu külfetli para, şirketlere binlerce lira kazandırıyor. Böylece de bizim ticari bankalara düşmemizi sağlıyor. Emeğimizin karşılığını alabilmemiz için halktan yana ilerici bir iktidarın işbaşına gelmesi zorunludur.

— İlerici Yurtsever Gençlik gazetesini okudunuz mu?

— Hayır daha önce görmedim. Buralara pek o kadar gelmiyor yayınlar. Ancak bundan böyle sürekli izleyeceğiz.

PATRON-MAOCU İŞBİRLİĞİ MÜCADELEMİZİ ENGELLEYEMEZ

Bizler, Gaziantep'te, Burç Torna Döküm'de çalışan işçileriz. İki aydır DİSK'e bağlı MADEN-İŞ sendikasında örgütlüyüz. Sendikamız, toplu iş sözleşmesi görüşmelerine başlamak için, Özgür Gaziantep gazetesinde çağrı ilanı yaptı.

İşçilerin gücünü ve birliğini bozmaya çalışan maocular, ilanın yayınladığı gazeteyi alarak, patrona durumu ihbar ediyorlar. Bunu yaptıkları yetmezmiş gibi, bir de isimlerimizi tek tek bildiriyorlar. Daha önce bozguncu davranışlarından dolayı sendikadan atılan Ali DEMİR adlı maocu, patronla işbirliği yaparak, bütün bu oyunlarla, sendikanın yetkisini düşürme yoluna gitmiştir. Fakat maocuların ve patronun bütün gayretlerine rağmen, hep birlikte sendikamızda kenetlenerek bu oyunları boşa çıkardık. Bu arada patron boş durmayarak bizleri, yani 9 işçiyi işten attı. Bizler sendikanın örgütlenmesi için aktif olarak çalıştığımızdan, maocuların ihbarı sonucu patron ilk hedef olarak bizi seçti.

Biz, burjuvazinin ve onların çömezi maocuların, diğer işçi arkadaşlarımızın da devrimci savaşımına set çekmeye çalıştıklarını biliyor ve öğreniyoruz. Bu sermaye uşaklarını iyice tanıdık. Aramıza maske takarak giremeyecekler. DİSK onları ve ağababalarını darmadağın edecek güç tedir.

Yaşasın işçi sınıfı dayanışması ve birliği
Kahrolsun faşizm ve maocu bozguncular.
Yaşasın DİSK.

MESS'İN TEHDİTLERİ SÖKMEYECEKTİR !

KANIMIZDA BOĞULACAKSINIZ !

Egemen güçlerin halkımıza dayattığı ağır yıkım, talan, rüşvet ve vurgun düzenine karşı yükselen toplumsal muhalefeti bastırmak; kanla, terörle, DGM ile işçi sınıfımızı, emekçi halkımızı sindirmek, yıldırmak isteyen gerici-faşist karması MC'nin saldırıları, faşist tırmanış alabildiğine yoğunlaşıyor.

Faşist DGM yasa tasarısının Meclisten geçmesini sağlamak için, meclisleri olağanüstü toplantıya çağıran egemen güçlere,

işçi sınıfımızın cevabı 16 Eylül'de **Genel Direniş** oldu. 16 Eylül Genel Direnişi bütün demokratik güçlerin eylemlerine yön verdi.

Böylesi bir gelişim karşısında şaşkına dönen ve telaşa kapılan işbirlikçi burjuvazi, DGM'yi meclisten geçirmenin olanaksız olduğunu anladı.

İşverenler, 16 Eylül direnişinin sonrasında işçileri toptan işten çıkarmaya, kanunsuz lokavtlar ilan etmeye, fabrikalara faşist MHP'nin militanlarını yerleştirmeye başladılar.

MESS'in boy hedefi seçtiği Maden-İş üyesi işçiler, işverenlerin bu kanunsuz hareketlerine karşı direnişe geçtiler. İşten atılan arkadaşlarının tekrar işe alınması, anti-demokratik uygulamaların son bulması için direnen işçiler üzerine egemen güçler daha azgınca saldırdılar. Memleketin dört bir yanından kavga sesleri geliyor. İşçiler, yiğitçe direniyorlar. İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de, Bursa'da...

Geçtiğimiz hafta İstanbul'da işçi sınıfımız bu uğurda bir şehit daha verdi. **PROFİLO**'da egemen güçler **YAKUP KESER** adlı işçiyi katlettiler. Yakup Keser, işçi sınıfımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımında verdiği ne ilk ne de son şehit.

En demokratik haklarını kullanan işçiler üzerine hayvanca saldıran egemen güçler, işçi sınıfına ve emekçi halka savaş açtı. Fabrika çevresinde bekleşen işçilerin karılarına, çocuklarına, analarına, babalarına zorbaca saldıranlar, onları gözaltına alıp işkenceden geçirenler şunu bilsinler ki; dökülen kan yerde kalmayacak. Ve bir gün bu kan denizi onları boğacaktır. Ve ergeç işçi sınıfımız bu cinayetlerin hesabını katillerden soracaktır.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFIMIZ

DİSK'e BAĞLI SENDİKALARIN ORTAK AÇIKLAMASI

DİSK'e bağlı, Maden-İş G. Antep bölge tem., TEKSTİL G. Antep şb., Genel-İş 1 nolu, 2 nolu, 3 nolu şubeleri, Gıda-İş G. Antep tem., Lastik-İş G. Antep tem., Petrol Kimya-İş bölge tem., Basın-İş G. Antep şb., Devrimci Toprak-İş 12. bölge temsilciliği, TEKSTİL sendikasında toplanarak, ortak bir basın bülteni yayınlamış ve şunları belirtmişlerdir :

«Başta işçi sınıfımız olmak üzere, tüm çalışanlar, yoksulluğun, işsizliğin, pahalılığın sorumlusu olan sermaye düzenine ve egemen güçlerin temsilcisi olan MC'ye karşı, yığınsal olarak yürüttükleri demokratik ve sosyal-politik muhalefeti, ilerici ve halktan yana bir iktidar için, Sosyalizm için güçlendirmektedirler.

MC iktidar olduğu günden beri tertiplediği faşist saldırılar ve siyasi katliamlar ile, özlediği faşist diktatörlüğü oluşturamamakta, işçi sınıfı hareketini sindirememektedir.

Bugün MC ikidarının yasalaştırmak istediği DGM'nin görevi; faşist tırmanışı kolaylaştıracak. bir ortam için elverişli koşullar yaratmak, işçi sınıfı hareketiyle, tüm ilerici güçlerin, demokratik

kuruluşların imhasını sağlayacak faşist bir yargı sistemi getirilmek istenmektedir. Daha DGM yasası gerçekleşmeden bu iktidar, yasa dışı eylemleriyle işçi sınıfı hareketini, onun demokratik kitle ve sınıf sendikal örgütü, DİSK'i ve onun öncülüğünde mücadele veren, demokratik yığın örgütlerini çökertme kampanyasına başlamıştır.

Bütün bunların yanısıra, işçi sınıfının ve diğer ilerici güçlerin birliğini ve güçlenmesini baltalayan, DİSK'in tartışılmaz gücünü dinamitlemek isteyen, işçi sınıfı bilimine ters, bozguncu akımlar olan, maocu, troçkist, goşist akımların çabaları da boşa çıkmaktadır. Bu sapık akımlara karşı işçi sınıfımız gereken dersi vermektedir.

Faşist tırmanışa karşı, işçi sınıfı başta olmak üzere, tüm ilericiler, yurtseverler, sosyal demokratlar, ülkemizin bağımsızlığından yana olan parlamenterler ve ilerici devlet adamları, bu azgın gidişe dur demek için anti - faşist, anti - emperyalist mücadelede, DİSK'in çizdiği demokratik eylem platformunda güçlerini birleştirmelidir.

İşçi sınıfımız ve tüm ilerici demokratik güçler, BAĞIMSIZLIK-DEMOKRASİ-BARIŞ-TOPLUMSAL İLERLEME ve SOSYALİZM'in bayrağını daha yükseklere dikeleceklerdir.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFIMIZIN TARİHSEL SAVAŞIMI
YAŞASIN DİSK.

DİRENİŞTEKİ "TINAZ PLASTİK FABRİKASI" İŞÇİLERİ:

«İŞÇİ SINIFINA İHANET EDENLERE ARAMIZDA YER YOK»

İzmir'de Tınaz Plastik Fabrikasında çalışan, Lastik-İş sendikasının işverence reddi ve sendikal özgürlüklerinin kısıtlanması üzerine direnişe geçen işçilerle yaptığımız konuşmayı veriyoruz.

— İşyerinizde kaç işçi çalışmaktadır? Yaş ortalaması ne kadardır?

— Fabrikada, yaş ortalaması 17-30 arasında değişen, 5'i kız, 23 işçi çalışmaktadır.

— Direnişinizin nedenleri nelerdir? Çalışma koşullarınız nasıldır?

— En doğal hakkımız olan, sendikalaşma hakkımız elimizden alınıyor. Bu yüzden 4 arkadaşımız işten atıldı. Yemekler çok kötü ve bir yemekhanemiz bile yok. Banyo ve yıkanacak yerimiz yok. Yemek kapları, eğer ona yıkanmak denirse, tuvaletlerde yıkanıyor. Bozuk olan vinç onarılmıyor. Kalıpları olanca ağırlığına rağmen; biz yukarı taşımak zorunda kalıyoruz. İş güvenliği yoktur. Fabrikamızda Aydın TANAYDIN adında 10 yaşındaki bir çocuk işçi merdivenlerden düşerek öldü. Sigortaya çıkmamıza izin verilmiyor. Erkek arkadaşlarımız «asgari ücretle», kız arkadaşlarımız da, «asgari ücretin bile altında» bir ücretle çalıştırılıyorlar. Çalıştığımız yer kapalı. Havalandırma yok. Plastiklerden zehirli gazlar çıkıyor. Tedbir alınmıyor. Ayran süt vb. gıda maddeleri verilmiyor. Bundan dolayı Necati BÜYÜKKALAYCI adlı bir arkadaşımız zehirlendi... Ayrıca çocuk parası, bayram ikramiyesi ölüm-doğum yardımı bile yok. Yol paralarımız ödenmiyor. İş ayakkabılarımız, eldiven verilmiyor. Patron iş cinayetlerine karşı «Bana ne kendin yaptın» diyor. Bütün bu koşulların düzeltilmesi ve atılan arkadaşlarımızın işe alınabilmesi için birlik içerisinde direnişe geçtik.

— Türk-İş'in sınıf uzlaşmacılığı yapan yönetici kliği hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Biz ilk kez sendikalaşma mücadelesindeyiz. Sınıf uzlaşmacılığı yapan Türk-İş'in patronlarla işbirliğini açıkca görüyoruz. Diğer işçi arkadaşlarımızın deneylerinden de öğreniyoruz. DİSK ise, işçi sınıfının, bizlerin gerçek temsilcisi. Bunun için de bizler DİSK'i ve LASTİK-İŞ'i seçtik. Sendikamıza güveniyoruz.

— Direnişte birliğimizi bozucu davranışlar olmuyor mu?

— Sabah patron bir noter getirterek bizi karşısına çekti. 1 aydan, 3 aya kadar hapis, 1000 TL para cezası vereceğimizi söyledi. Bizimse patrona cevabımız öz ve tek oldu: «Direnişe, işten atılan arkadaşlarımız geri alınana kadar ve sendikal özgürlüğümüze kavuşuncaya kadar, devam edeceğiz. Bizi hiç bir güç durduramaz, sonuna dek inançlıyız...»

— Direniş hakkında okuyucularımıza ileteceğiniz başka bir konu var mı?

— Sabahleyin bir kaç «maocu» genç, direniş yerine geldi. Onlara dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de bizlerin, işçi sınıfı hareketine ihanet edenlerin, aramızda yerleri olmadığını belirttik. Aramıza gelmemelerini söyledik. Bu adamlar bir daha buraya gelmeye kalkarlarsa, cevabımız çok sert olacak.

PETROL-İŞ ADANA ŞUBESİ

Gerici güçlerin DGM kanun tasarısını çıkarma çabalarının yoğunlaştığı bugünlerde, Türk-İş'e bağlı Petrol-İş Adana şubesi bir bildiri yayınlayarak, bu gerici çabaları kınamıştır. Bildiride özetle şöyle denmektedir:

«MC iktidarının, sermaye sınıflarının emriyle DGM yasasını, yeniden meclislere getirmesindeki amaç: Büyük sermayenin aşırı sömürü, aşırı kâr, aşırı baskı düzenini pekiştirmek ve kökleştirmektir.

İleri demokratik bir düzen için, bu düzene karşı mücadele eden tüm ilerici sendika, örgüt ve kişileri bu olağanüstü mahkemelerde yargılamak, baskı altında tutmak, ezmek ve böylece halkın bilinçlenmesini önlemeyi amaçlıyorlar.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri işçi sınıfının, siyasal, düşünsel ve sendikal savaşımını hedef alıyor.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri, siyasal iktidara bağlı mahkemelerdir. Ve anayasaya aykırıdır.

Büyük sermaye sahipleri, ellerinde ki MC iktidarını, sarı sendikaları, işgal altındaki TRT'yi ve kiralık faşist canileri kullanarak, işçi sınıfı hareketini, tüm ilerici sendika ve örgütleri, tasfiye etmek için DGM'ni kurmak istiyor.

DGM'nin kurulması demek, BAĞIMSIZLIK - DEMOKRASİ - BARIŞ ve TOPLUMSAL İLERLEME savaşımına set çekmek demektir.

Biz Petrol-İş Sendikası Adana şubesi olarak, insan hak ve özgürlüklerini ayaklar altına almak, işçileri sermaye sınıflarının eli kolu bağlı kölesi yapmak olan, DGM'nin kurulmasına karşı çıkmayan, uzlaşmacı TÜRK-İŞ ve PETROL-İŞ'in bu tutumunu protesto eder, tüm ilerici demokratik örgütlerle birlik ve dayanışma içerisinde olacağımızı, işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza duyururuz.»

Şube başkanı
Arif GÜNEYSU
İdari sekreter
Fikret TAŞKIN

HER TÜRLÜ SALDIRI, İLERİCİ GENÇLİĞİN SAVAŞIMINI DUR

13 Eylül günü, yani faşist DGM yasa tasarısına karşı demokratik çıkışların hayli yoğunlaştığı ve parlamentoda söz konusu tasarının görüşülmesinden bir gün önce İGD merkezi bir grup goşist tarafından basıldı. Gelenler bilinçli bir provakasyonu önceden planlayarak gelmişlerdi. İGD'ye karşı goşist ittifaka katılma vizesini yeni almış, daha doğrusu eski vizeyi yenilemiş kişiler de bulunuyordu basanların arasında. Ki bunlar, daha bir sene önce bir siyasi partinin «gençlik temsilcisi olarak» gençliğin ortak örgütlenmesi ile ilgili toplantılara yolladığı kişilerin ahbap çavuşlarıydılar. Tertibin başında bunlar da geliyordu. İGD'yi basmaya yeltenenlerin kimlikleri bu provakasyonun nerelere kadar uzandığın göstermesi bakımından ilginçti.

Saldırıyı tertipleyenlerin kimlikleri kadar, bu saldırı için seçtikleri zaman, bir de «gerekçe olarak» ileri sürdükleri şeylerde önem taşıyor. Olayın gerçek anlamıyla provakatif bir nitelik taşıma özelliği de zaten buradan kaynaklanıyor.

Hatırlanacağı gibi MC'nin başı Demirel, DGM yasasının çıkarılması için meclislerin olağanüstü toplantıya çağrılacağını çok önceden ilan etmişti. Eylül ayı yaklaştıkça gerici ve faşist çevreler Göbbels'in propaganda yöntemlerini aratmayacak ölçülerde kıyasıya bir saldırı kampanyasına geçtiler. Önce gerici basın devletin «bilmem kaç parçaya bölünmek istendiğinden» «Solcuların ayaklanmaya hazırlandıklarına kadar» her konuda sistemli bir propaganda kampanyası açtı. Anti-komünizm histerisi toplumun her katına yayılarak demokratik güçlerin hareketsiz kalmaları amaçlanıyordu. Elbette yazılanları kanıtlamakta gerekiyordu. «Operasyonlar» birbirlerini izliyor. Elazığ ve benzeri tertiplere başvurularak DGM'nin yasalaşmasına politik gerekçe hazırlamaya çalışıyordu. İşte böylesi bir anda ilerici demokratik güçler arasındaki dayanışmanın en üst düzeylerde geliştirilmesi gereken bir anda, goşist bir grubun militanları İGD'yi basıyordu. Şayet provakasyon istenilen hedefe ulaşabilseydi gerici çevrelere, parlamento görüşmelerinden bir gün önce kullanabilecekleri yeni malzemeler verilmiş olacaktı. Birbirlerinin bile kanına susayan «Solcular devleti ele geçirmek» için «daha kimbilir neler yapmazlardı!» Ama olmadı. Goşist tayfa, İGD'ye geldiklerinde kapana sıkıştılar. Ellerindeki silahlar kendilerini savunmaya bile yetmedi. Geride sağa sola fırlamış boş kovanlar bırakarak kaçmak zorunda kaldılar. Ama provakasyonu sonuçlandırmakta kararlıydılar! Önce İKD Fatih şubesine gittiler; fakat oranın kapalı olduğunu görünce, bu kez TÖB-DER'e yöneldiler. İçeriye girmeye cesaret edemeyince kapıda gördükleri İGD'li arkadaşlardan birini bıçaklayarak oradan da uzaklaştılar.

Bildiğimiz kadarıyla goşizmin İstanbul'daki bir günlük serüveni işte buydu. Goşistler kaçtıktan hemen sonra polisler İGD'ye geldiler. Böylece İstanbul'da polislerin İGD'yi ilk «ziyareti» de bu olaydan sonra gerçekleşmiş oldu.

Sancak Tül fabrikası, komandoların İstanbul'daki saldırı merkezlerinden biridir. Sancak Tül'ün sahibi AP Çanakkale Milletvekili Murat Bayrak, komandolardan ve köpeklerden kurduğu bir orduyla yıllardır bu fabrikada her türlü sendikalaşma hareketini terörle ezmeye çalışmaktadır. İlk kez DİSK'e bağlı TEKSTİL sendikası bu fabrikada köklü bir örgütlenmeye girer ve işvereni toplu sözleşme görüşmelerine çağırır. Bu arada sendika fabrikada bildiri dağıtır. Her zaman olduğu gibi bu kez de komandolar bildiri dağıtanlara silah çeker. İşçiler müdahale ederler.. Fakat her nasılsa orada bulunan birkaç goşist, zaten işçiler tarafından etkisizleştirilen komandolara aynen karşılık vermeye kalkar. Sendika yetkilisi bir arkadaş, bunun yanlışlığını onlara «lisan-ı münasiple» hatırlatır. İşte bu hatırlatmaya fena halde içerlemiş olacaklar ki, ertesi gün sendika yetkilisinin İGD'de olmadığını, sendikada olduğunu bildikleri halde, İGD'ye gelmeleri elbette basit bir yanlışlık değildir. İGD'yi planlı bir provakasyona sürüklemekten öte bunun bir anlamı yoktur. Gerekçe yalnızca bunun senaryosundan ibarettir.

MAOCU-GOŞİST BOZGUNCULAR KİMİN YANINDA?

İGD'nin basılması, geliştirilmek istenen bir provakasyon zincirinin yalnızca bir halkasıdır. Provakasyon ve tertipler İGD'yi basan goşist grubu da aşıyor. Ve değişik çevreleri kapsıyor. Ama hepsi de ilerici gençlik hareketine, onun etkin ve örgütlü savaşımına karşı tek bir cephede birleşiyorlar.

Maocusundan goşistine, gericisinden faşistine kadar herkesin yerini aldığı bu cephede, «ideologluk» görevi maoculara düşmüş görünüyor. İGD'nin kurulması ile birlikte bunlar büyük bir görev aşkıyla kolları sıvadılar. İdeolojik ve siyasal alanda her bakımdan bitmiş olanlar için tek geçerli yol ihbarcılıktır. «Milli hainler» teranesi ile ne kadar «Milli» olduklarını özel bir gayretle kanıtlamaya kalkanlar, raporculuk üzerine dayandırdıkları yayın politikaları ile burjuvaziye göz kırpıyorlardı. Nitekim gericiliğin, sınırsız bir anti-komünizmin bayraktarlığını yapan sağcı yayın organları, İGD ile ilgili yayın kampanyaları için maocu organlarda yeterli (!) malzemeler buldular. İşte maoizmin Türkiye'deki biricik işlevi bu noktada, ama yalnızca bu noktada kendini gösteriyordu. Özellikle İGD aleyhine spekülatif yayınlar yapan başka çevreler içinde öğretici olmasını dilediğimiz birkaç örnek vermeden geçemeyeceğiz.

Ümmetçilikle kafatasçılığı birleştirmek isteyen faşist bir kanadın çıkardığı **Yeniden Milli Mücadele** adında bir dergi, son sayısında kapakta «DİSK KAPATILMALIDIR» başlığını atıyor. Arka sayfasında maocu yayın organlarından derlenmiş yazılar veriyor. Biri **Halkın Kurtuluşu**'ndan diğeri de **Halkın Sesi**'nden alınmış. İlki Dünya Barış Günü ile ilgili. Ve «Sosyal-Emperyalizmin uşağı İGD'li sosyal faşistler...» başlıklı bir yazıdan, ikincisi TÜS-DER kongresi ile ilgili; «Rus beşinci kolu İGD...» başlığıyla **Halkın Sesi**'nde yayınlanmış. Faşist dergi, bu yazılara itibar ederek sayfasına olduğu gibi almış.

Bir başka örnek daha verelim. Birkaç maocu grup birleşerek İYDGD adlı bir örgüt kurdular. Bir sayfalık kuruluş bildirisinin yarısı İGD'ye ayrılmış. «Sosyal-faşist İGD'nin halk düşmanı özü teşhir edilmeli» gibilerden zırvalar alt alta sıralanıyor. Yine İ.T.Ü. öğrencilerini temsil iddiasıyla ortaya çıkan, ama her forumda İ.T.Ü. öğrencilerince protesto edilen İTÜ-DER adlı bir derneğin çıkardığı bültenin daha ilk sayısının ilk cümlerinde «Sosyal-emperyalizmin gençlik içindeki uzantısı» denilerek İGD'ye savaş açılmış. Ve yine Federasyon kurduklarını söyleyen goşist bir grubun yayın organında ise İGD'ye akılları estiği gibi atıp tutulmuş. Bütün

BASINA ORTAK AÇIKLAMA

Emperyalist güçlerin güdümündeki tekelci sermayenin, başta İşçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi halkımız üzerinde yoğunlaştırdığı faşist baskılara yasal bir kılıf hazırlanması amacıyla Devlet Güvenlik Mahkemeleri (!) nin meclislerde gündeme getirildiği şu günlerde, ilerici yurtsever demokratik örgütler ve kişilere karşı girişilen saldırılar sistemli bir şekilde devam ettirilmektedir.

Bir yandan faşist çeteleri kullanan gerici egemen güçler, öte yandan da işçi sınıfı hareketine ters düşen maceracı ve bozguncu unsurları kışkırtarak halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini kırmak istemektedir.

13 Eylül günü maceracı bir grup tarafından İLERİCİ GENÇLER DERNEĞİ'ne yapılan saldırıda, tüm demokratik kuruluşlara karşı girişilen genel saldırıların ve provakasyonlar zincirinin bir parçasıdır.

Faşist baskı ve tırmanışa karşı başta DİSK olmak üzere tüm ilerici, demokrat, yurtsever kişi ve örgütler provakasyonlara gelmeyerek güçlerini birleştirme yolunda geniş adımlar atmışlardır.

Bu ortamda, işçi sınıfına ters, sapık ve bozguncu akımların ilerici güçlere saldırması, onların kimlere hizmet ettiklerini çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Bu nedenle, ekonomik, demokratik haklar mücadelesinde ilerici güçlerin en geniş bütünlüğünün sağlanmasından yana olan biz aşağıdaki adları bulunan demokratik kitle örgütleri, hangi kesimden gelirse gelsin böylesine saldırıların ülkemizdeki ilerici harekete zarar vereceğini, son tahlilde tekelci burjuvazinin ekmeğine yağ süreceğini önemle vurgular, her türlü saldırı olaylarının karşısında olduğumuzu kamuoyuna duyururuz.

TÖB-DER İst. Şb., TÜTED İst. Şb..

TÜS-DER İst. Şb., İKD, İGD.

Sıkı

Egemen güçler kendi sınıf mahkemeler olan DGM'nin kapatılmasını önlemek, faşist DGM kanun tasarısını daha zorbaca bir özle yasalaştırmak için bütün güçlerini sarfediyorlar. Burjuvazinin en terörcü, en talancı kesiminin temsilcisi olan MC bu amaç doğrultusunda çabalarını arttıyor. Gerek demokratik kamuoyunun DGM konusundaki uyanıklığı, gerekse başta işçi sınıfı olmak üzere demokratik güçlerin geniş boyutlara varan eylemleri MC'nin açmazlarını daha da büyütüyor, bunalımlar derinleştikçe gerici güçlerin saldırganlıkları artıyor. Olağanüstü bir mahkeme olan DGM'nin ancak olağanüstü koşullarla çıkabileceğinin bilincinde olarak yurdun dört bir tarafında gergin bir ortam yaratmak için bütün güçlerini harcıyorlar. Bu politikaya bağlı olarak TBMM'nin DGM konusunda 11 eylül tarihinde olağanüstü toplantıya çağrılma kararıyla birlikte faşist baskı ve saldırılar yoğunlaştı. Ankara'da, İzmir'de, Elazığ'da meydana gelen olaylarda birçok ilerici, yurt

DURAMAZ !

bu yazılarda Tercüman Gazetesinin 11 Eylül 1976 tarihli sayısında bol bol yer alıyor. «Anarşi hortluyor» manşeti ile verilen yazıda İGD bir çırpıda anarşinin içinde imiş gibi gösteriliyor.

Örnekler kuşkusuz yalnızca yazılardan ibaret değil. Uygulaması da var. İ.T.Ü.'de bildiri dağıtan İGD'li arkadaşlara, maocu bir provakatörün gayretleri ile polis saldırıyor. Daha pek çok okulda İGD üyeleri bir yandan polisin, bir yandan maocu-goşist grupların saldırılarına göğüs geriyor.

Bütün bunlar, yazılanlar, çizilenler ve uygulamalar, gerici-faşist çevrelerle, maocu-goşist çevreler arasındaki ittifakın nasıl mükemmel işlediğini göstermektedir. İGD'nin basılma olayı, bu ittifakla herkesin üzerine düşeni yapmasında başka birşey değildir.

İGD'yi basan goşist gruba gelince... Bu yeni türedi goşist grup şunu bilsin ki, devrimci hareket mafia yönemlerinin geçerli olabileceği bir alan değildir. Şayet öyle olsaydı, arka sokaklarda yetişmiş bir yığın serseri devrimci hareketin en gözde militanları olurdu! Oysa serseriliğin hiçbir çeşidine yer yok tur devrimci harekette...

Bizler, gençlik hareketi içinde, maoizmε olduğu kadar goşizme karşı da verilen mücadeleyi aralıksız sürdüreceğiz. Tıpkı burjuva egemenliğine, faşizme karşı olduğu gibi... Hiç kimse bizi bundan alıkoyamaz. Hatta kendi zorbalıkları bile...

GOŞİZM; KÜÇÜK BURJUVA İDEOLOJİSİNİN BİR BİÇİMİDİR

İGD'nin basılması, —ki basanlar goşizmin hangi kanadından olurlarsa olsunlar— terörizmi baştacı edenlerin bugün pratikte nasıl bir yere geldiklerine iyi bir örnektir.

Onlar ne kadar «provakasyon ve ihbar devrimci bir mücadele biçimi değildir» derlerse desinler, bu noktada artık inandırıcı olmaktan uzaklaşmışlardır.

Terörizme yönelenler, başlangıçta, kitleleri harekete geçirmenin bir yolu olarak bu yöntemi öne çıkardılar. Kitleleri heyecanlandırıcı eylemlerle harekete geçirme yöntemi ise, geçen yüzyılın ortalarında anarşistler tarafından ortaya atıldı. I. Enternasyonal boyunca Marx ve Engels, küçük burjuva ihtilalciliğine, anarşizme karşı uzlaşmaz bir mücadele verdiler. İşçi sınıfı hareketinde bilimsel dünya görünüşü egemen kıldılar. Yüzyılımızın başlarında ise Lenin, **Rus Narodniklerine** karşı mücadele ederek, terörizme öldürücü darbeler indirdi.

Lenin «Bolşevizmin, anarşizme benzer yanları bulunan ve ondan birşeyler alan ve her temel meselede tutarlı bir proleter sınıf mücadelesinin şartlarından ve gereklerinden kaçan şu **küçük burjuva ihtilalciliğine** karşı uzun yıllar süren bir savaşta biçimlendiğini ve güçlendiğini» belirtir. Dünyanın her yerinde işçi partileri, «biraz yeni bir biçimde, eskiden bilinmeyen yeni bir veçhe ve çevreyle, az çok orijinal özel şartlar içinde her zaman yeniden ortaya çıkan, küçük burjuva ihtilalciliğine karşı savaşagelmişlerdir.»

Küçük-burjuva ihtilalciliği doğrudan işçi sınıfına, yığınların örgütlü ve birleşik eylemine inançsızlıktan doğar. «İnançlarını yitirmiş olanların, ya da bunun mümkün olduğuna hiçbir zaman inanmamış olanların öfkeleri ve devrimci enerjileri için terör dışında bir çıkış yolu bulmaları gerçekten zordur.» (Lenin)

Değişik koşullarda, «her zaman» ortaya çıkabilen küçük-burjuva ihtilalciliği, bu anlayış

ne tek bir ülkeye özgü bir olgudur ve ne de onun tek bir türünden söz edilebilir. Maceracılık (süper-solculuk) anlamında küçük-burjuva ihtilalciliği, bütün bozguncu akımlarda kendini gösterir. «Yıkıcı ve sürekli bir başkaldırıyı önerme» diye tanımlayabileceğimiz goşizm ise küçük-burjuva ihtilalciliğinin günümüz koşullarında en yaygın bir biçimidir. Ve onun tüm karakteristik özelliklerini kendinde toplamıştır.

İdeolojik planda, bütünsel, sistemli bir çizgiye sahip olmayan goşizm, tam anlamıyla ek**lektiktir.**

Ayrı ayrı ülkelerdeki goşist hareketlerin birleştiği tek bir ideolojik çizgiden söz etmek hemen hemen olanaksızdır. Belli başlı akımlardan kendine göre uygun seçmeler yapar, bu akımlar arasında mekik dokur. Bazın şuna ya da buna yaklastığı ve hatta onunla bütünleştiği olur. Ama her zaman uzak kaldığı, onu kendine göre deforme etmeye çabaladığı tek akım Marksizm-Leninizm'dir.

Türkiye'deki goşizme bakın. Bir yandan, «bugün dünya ölçüsünde en belirgin sapmalardan biri maoculuktur» denir. Ama öte yandan birçok konuda Mao'nun görüşlerine başvurulur ve ondan uzun uzun alıntılar yapılır. Bir yandan «Sosyalist Sistemi her zaman burjuvazinin saldırısına karşı koruduk ve her zaman da koruyacağız» gibilerden parlak gösterilere girişilir. Ama bir yandan da «Bugünkü şartlarda uluslararası bir otorite yoktur ve bu otoriteye uyacak örgütler yoktur» denilerek Enternasyonalizme sırt çevrilir. Bütün bu bağdaşmaz görüşler aynı derginin aynı sayısında peşpeşe sıralanır.

Goşizmin eklektik düşünce yapısına bundan daha güzel örnek olamaz. Bu bakımdan goşizm Türkiye'de, maoizmin, troçkizmin, anarşizmin bir karması, onların ortak bileşkeni gibidir.

Yığınlara inanmayanların, işçi sınıfının örgütlü politik savaşım tarihine «revizyonizm damgasını vurmuştur» diye dil uzatanların, pratikte izledikleri yol ise «kendi ihtilalci ruhlarının özel bir belirtisi» olarak fetişleştirdikleri bireysel terörizmden başka birşey değildir.

Bunu düşünce olarak savundular. Ama yaşam söylediklerini tersyüz etti. Kendileri olmasa bile, işçi sınıfı ve sosyalistler yaşanılan olgulardan ders çıkarmasını bildiler. Yapılar uyarıların geçerliliğini yaşanılan pratik göstermiştir.

Goşizm, şimdi söylediklerinden bile geriye düşüyor artık. Terörizmi yığınları heyecanlandırmada hareket noktası olarak seçenler, işçi sınıfının her alanda gelişen örgütlü savaşımı karşısında gerilediler.

Yığınları harekete geçirmenin bir yolu olarak öne sürdükleri terörizmi bu anlamıyla bile unutup, mitinglerde, yığın eylemlerinde devrimcilere, ilericilere karşı bir zorbalık aracı haline getirdiler. Gerileyen goşizmin karşı-devrimci özü işte bu noktada kendini iyice ele veriyor. Burjuvazi yalnızca bununla sınırlı terörizme çanak tutuyor.

Goşist grupların miting zorbalıklarından, ihbarcılığa, dernek basmaya kadar her yerdeki bozguncu eylemleri elbette göğüslenmeyecek birşey değildir. Pekçok yerde başarıyla göğüslenmiştir de. Sosyalist hareket onları en son mevzilerinden de söküp atacaktır.

yönetim Tehditleri ve Bilinen Yöntemler

sever hayatını kaybetti, yaralandı. Bu saldırılar MC'nin vurucu gücü faşist komandolar tarafından gerçekleştirildi. Bu saldırıların yeterli görülmediği şu günlerde eski oyunlar yeniden oynanmak isteniyor, 12 Mart faşist döneminin uyguiamaları yeniden gündeme getiriliyor, banka lar soyuluyor, adamlar kaçırılıyor. Banka soygunları gerici basında büyük puntolarla ilk manşet olarak veriliyor. Hürriyet gazetesi «anarşi kol geziyor» diye başlık atıyor.

Örnekleri çoğaltmak mümkündür, hemen hemen her gün yeni bir banka soygununun haberini duyduğumuz şu günlerde, bütün bu olanların raslantı olamıyacağı meydandadır. Gerici güçler 12 Mart faşist döneminin özlemi içindedirler. Çünkü onlar ancak böyle bir baskı dönemi ile bunalımlarının emekçi halk üzerine yıkılabileceğinin, işçi ücretlerinin dondurulabileceğini, grevlerin engellenebileceği inancı içindedirler. Onun için yine «vatan-millet-sakarya» nutukları çekilmekte, «son Türk devletinin geleceğinin tehlikeye düştüğü»nden bahsedilmekte», devletin baş görevinin anarşinin önlenmesi» olduğu bizzat MC'nin baş tarafından söylenmektedir. «Anarşi kol geziyor» yaygaraları yeni değildir. «Fırtına 1, Fırtına 2»ler, hepsi sıkıyönetimin yeniden uzatılma günlerinde meydana glen banka soygunları, sabotajlar, unutulmadı. Bu yöntem ler eskimiş yöntemlerdir. Bugün uygulanmak istenen yöntemlerde 12 Mart döneminin uygulamalarının benzeridir. DGM'nin yasalaşmasının güçleştiği şu günlerde sıkıyönetime gitme yolları zorlanmaktadır. A.P. Meclis grup başkanvekilinin **«Solun canına okuyacağız, solu ezmek için her şeyi yapacağız. DİSK'i kapatacağız. Dernekleri kapatacağız. Bunu temin için eğer DGM'ni çıkaramazsak sıkıyönetim ilan ederiz.»** diyerek savurduğu tehditler sözlerimizi doğrulamaktadır. Doğu'da başlayan NATO tatbikatının, ABD ile üst düzeyde sıklaşan ilişkilerin, banka soygunlarının faşist saldırıların yoğunlaşmasının, «sıkıyönetim» çığlıklarının birbirinden bağımsız olaylar olduğu düşünülemez.

Bütün bu gerici oyunların, sıkıyönetim tehditlerinin karşısında tüm demokratik güçlerin uyanık olması zorunludur. **Önümüzdeki acil görev: Faşist DGM yasa tasarısının engellenmesi, DGM'nin kapatılmasıdır. Demokratik hak ve özgürlüklerin korunması, genişletilebilmesi ve halktan yana demokratik bir iktidarın kurulabilmesi için DGM'nin yasalaşmasının önlenmesi bir zorunluk hatta tarihsel bir görevdir. Bu savaşımın başarıya ulaşması tüm ulusal demokratik güçlerin eylem birliğinin gerçekleştirilmesi ile mümkündür. Somut mücadele yöntemi yığınsal eylemlerdir. Bireysel terör, bireysel eylemler ve grupsal çıkışlar gerici güçlerin işine yarar, özgürlük ve demokrasi savaşımını zayıflatır, demokratik güçlerin birliğini parçalar, güçleştirir.**

«SOLUN CANINA OKUYACAĞIZ. SOLU EZMEK İÇİN HERŞEYİ YAPACAĞIZ DİSK'İ KAPATACAĞIZ. DERNEKLERİ, KAPATACAĞIZ. BUNU TEMİN İÇİN EĞER DGM'ni ÇIKARAMAZSAK SIKIYÖNETİM İLAN EDERİZ,» (Oğuz Aygün A.P. M. Meclisi Grup Başkanvekili. 3 Ekim Pazar POLİTİKA gazetesi).

Demokratik güçlerin birliğini engelleyici ve parçalayıcı her türlü eylem biçimi genel demokrasi ve özgürlük savaşımına ihanettir, işbirlikçi burjuvazinin ekmeğine yağ sürmektir.

———o———

16 EYLÜL GENEL DİRENİŞİ KARŞISIND
TUNÇ-ŞİDE TAKIMININ TAVRI, İHANE

16 Eylül işçi sınıfının Anayasal ve demokratik hakları uğrundaki genel direnişi, birçok sorunların yanısıra, işçi sınıfının sendikal birliği sorununa da güncel bir önem kazandırmıştır.

Bilinen bir doğrudur ki, anti-emperyalist, anti-faşist platformda gerçekleştirilmesi gereken ulusal demokratik güçbirliğinin motor gücü, belkemiği işçi sınıfıdır. **«(Demokrasi) savaşımının sratejik ve taktik bütünlüğünü gözetecek olan, savaşıma katılacak güçler arasındaki uyumu sağlayacak olan, demokrasi savaşımı yoluyla toplumu daha ileri bir aşamaya ulaştıracak olan, her türlü sömürünün sona erdiği bir toplumsal düzene geçişi sağlayacak olan güç işçi sınıfıdır. (Demokrasi Savaşımı Üzerine, İlerici Yurtsever Gençlik, sayı 18).»** İşçi sınıfının böylesine tarihsel bir görevi yerine getirebilmesi için, herşeyden önce kendi birliğini gerçekleştirmesi, en azından bu doğrultuda ileri adımlar atması gerekir. İşçi sınıfının birliği ise, genel olarak iki kategoride ele alınabilir; Sendikal birlik ve politik birlik... İleri kapitalist ülkelerde genel olarak, ilk önce sendikal birliğin, politik birliğin gerçekleşmesinde bir ön adım, sağlam temel teşkil ettiğini görmekle birlike, işçi sınıfının sendikal ve politik birliğinin gerçekleşme biçimlerinin her ülkenin sosyal koşullarına göre değiştiğini, bu iki birlik biçiminin mekanik bir ayrıma tabi tutulamıyacağını, karşılıklı dialektik ilişki içerisinde bulunduğunu hemen belirtelim.

Ülkemizin somut durumuna dönersek, ülkemizde sendikal hareketin parçalanmış bir durumda olduğunu görürüz. Parçalanmış bir durumda olan sendikal hareketi şöyle bir ayırıma tabi tutmak mümkündür: **«Ülkemizde bugün, sendikal alanda iki eğilim söz konusudur: DİSK'in savunduğu ve işçi sınıfının çıkarlarıyla bütünleşen sınıf sendikacılığı ile Türk-İş'in yönetici kadrosunun savunduğu sınıf işbirliği ve uzlaşmacılığı eğilimi... İşbirlikçi-tekelci sermaye tarafından «faşist sendikacılık», (yani işçileri sermayenin çıkarları doğrultusunda yönelten, sermaye güçlerinin koruyuculuğu için kullanan) bir üçüncü eğilim de zorla «yeşertilmeye» çalışılmaktadır. (İlerici güçlerin birliği sorunu ve DİSK, DİSK dergisi, sayı 20)»**

DİSK'in kuruluş yılı olan 1967 yılından buyana, işçi sınıfı hareketindeki temel karakterin, işçi sınıfının devrimci sendikal birliğini DİSK'in çatısı altında gerçekleştirmek doğrultusundaki sebatlı isteği olduğu gözlemlenmektedir. 15-16 Haziran Genel Direnişine DİSK üyesi işçilerin yanında Türk-İş tabanındaki işçilerin geniş ölçüde katılması, kuruluduğunda 30 bin üyesi olan DİSK'in bugün 500 bini aşkın işçiyi bağrında toplaması, Türk-İş üyesi ve bağımsız sendikaların artan bir biçimde DİSK'e katılmaları, hatta referandumun yasalaşması halinde Türk-İş tabanındaki işçilerin DİSK'e katılmak konusunda büyük potansiyel taşımaları, bütün bunlar, işçi sınıfının devrimci sendikal birliğini DİSK'in çatısı altında gerçekleştirmek doğrultusundaki sürekli kararlılığın igöstermektedir. Bu kararlılık, bu uğurda kan dökmeye, şehit vermeye uzanacak kadar şiddetli bir nitelik kazanmıştır.

Kuşkusuz, işçi sınıfının birliğini belirleyen etmen savaş alanlarıdır. Gerçek birlik, ancak mücadele alanlarında sağlanabilir. Bu böyle olmakla birlikte, işçi sınıfının sendikal birliğini kolaylaştıracak olan, örgütlerin yöneticilerinin üst düzeydeki görüşmelerinin önemini de gözden kaçırmamak gerekir. Bu anlamda, DİSK'in demokratik hak ve özgürlüklerin korunması platformunda Türk-İş'e sürekli işbirliği çağrısında bulunması, Türk-İş yönetici kliğinin bu çağrıları reddetmesi, üzerinde önemle durulması gereken bir noktadır. 'Tunç-Şide takımı bu çağrılara karşılık, sürekli «anti-komünizm» demogojisi yapmakta, DİSK'i «özgürlükçü demokrasiyi yıkmaya yönelik», onların deyimiyle bir «anarşi yuvası» olarak lanse edebilmek için ucuz, bayatlamış yöntemlere başvurmaktadır. Böylelikle onlar, gerçekleştirilmesi gereken işçi sınıfının sendikal birliğinin bir numaralı düşmanı, işçi sınıfı hainleri olduklarnı apaçık ortaya koymaktadırlar. Amerikan güdümlü sarı sendikacılığın bataklığında gittikçe kaybolan Tunç-Şide kliği, bu ihanetlerini öyle bir noktaya vardırmışlardır ki, son Türk-İş Yönetim Kurulu toplantısında «DİSK'in cenazesinden sözedecek kadar gözleri kararmıştır.

Halil Tunç bütün çabalarına rağmen ihanetini gizleyemiyor Bir demecinde yeralan şu sözler bunu çarpıcı bir biçimde gözler önüne sermektedir: **«İşverenlerin aldığı tedbirlere kısmen katılmak mümkündür. Meselâ, işverenlerin bir sendika toplanıp toplu sözleşmeleri tek kanaldan yönetmelerini tasvip etmek mümkündür. Bizler de karşımızda güçlü işveren kuruluşları görmek isteriz... İşverenlerin grev sırasındaki geçen günlerin ücretlerini ödememe kararına gelince, zaten biz kendi sendikalarımıza bu şartı kabul ettirmiş bulunmaktayız.»** Doğrusu ya, Halil Tunç gibi büyük patronların çıkarını savunan bir kişiden başka türlüsü beklenemez! Halil Tunç'un ve takımının Amerikan güdümünde sapsarı bir «sendikacılık anlayışını» yürüttüklerini, büyük burjuvazinin çıkarlarını savunduklarını, bu anlamda işçi sınıfı hainleri olduklarını herkes bilmektedir. Ancak işçi sınıfının yüzbinlerle katıldığı ve sonuç olarak başarıya ulaştırdığı bir genel direnişi «beş altı bin kişinin tevessül ettiği bir eylem» olarak niteleyip «fiyasko »ile sonuçlandığını ilan etmesi, Halil Tunç'un hainliği tescilleyen bir olay olmuştur ve bu ihanete en büyük tepki de Türk-İş'e bağlı sendikalardan gelmiştir.

Tunç-Şide takımı, bir yandan işçi sınıfının 16 Eylül Genel Direnişini gözden düşürmek, küçümsemek için ucuz inkar yöntemlerine başvurmakta, diğer yandan Türk-İş tabanındaki işçilerin DGM'lerine karşı direnişe geçmek konusundaki isteğini kırabilmek için «eyleme geçtik, geçiyoruz...» diye desteksiz, kurusıkı atışlar yapmaktadırlar. Ama ağababalarının, yani gerici MC başlarının ve büyük patronların bir işaretiyle kös kös yerine oturmaktadırlar. **İlerici yurtsever gençler olarak şuna kesinlikle inanıyoruz ki, işçi sınıfı hainlerinin bu tür ihanetleri cevapsız kalmayacaktır. İşçi sınıfının güçlenen birliği ve genişleyen eylemleri, Tunç-Şide gibi sarı sendikacıları silip süpüre-**

SORUMSUZLAR K

«Devrimci ve ilerici sendikacılıkın, 'üyelerin
serbest bırakılması' kararının değerlendirilmesin
bir süre sonraya bırakmak gerek.
(Yalçın Küçük, Yürüyüş, sayı 76

«DİSK'in özünü boşaltma sorunu ortada kal
dı. «Genel Yas» işte tam bu zamanda geldi. Bi
perşembe öğleden sonra ilân edilen «Genel Yas
tan hemen sonraki cuma sabahı Türkiye İşç

İLERİCİ YURTSEVER G
ve "Sosyalist S

Egemen gerici güçler; faşist tırmanışa hız vermek, DGM yasasını çıkarabilmek için, kendisine basamak olarak gençlik hareketini seçiyorlar. En son banka soygunları, saldırılar, yurt kapatmalar, bunu kanıtlıyor. İşbirlikçi burjuvazi, ilerici yurtsever gençlerin üzerine bir yandan faşist komando çetelerini salarken; diğer yandan da maocu, goşist, troçkist sapık akımları, ilerici gençliğe saldırtarak, ilerici gençliğin birliğinin sağlanmasını engellemeye, gençliği parçalamaya çalışıyor.

Bu geçmişte olduğu gibi bugün de böyledir. Geçtiğimiz haftalarda İTÜ'nün açılışıyla bu durum daha açık seçik ortaya çıktı İTÜ'nün açıldığı gün, kapı önünde İGD'liler öğrencilerin akademik-demokratik istemlerini ileri süren bildiri dağıtırken, bir maocunun polise küfretmesi sonucu, polis İGD'lilere ve diğer ilerici öğrencilere saldırdı. Daha sonra ise maocu bozguncular bildirinin dağıtılmasını engellemek için, kız arkadaşların ellerindeki bildirileri yırtmaya çalıştılar. Fakat geniş öğrenci kesiminin tepkisiyle karşılaştılar ve bildirinin dağıtılmasını engelleyemediler. Bu sırada dışardaki bir grup İGD'liye, maocular saldırarak tehditler savurdular. İTÜ'lü ilerici öğrenciler, İTÜ yurdunun hemen açılması, 22. maddenin kaldırılması, gece bölümünün açılması için, mücadele ediyorlar. Maocular ve goşistler ise bu istekleri kendi dar grup düşüncelerine hapsetmek, boğmak istiyorlar. Bütün bunlara karşın İTÜ'de, ilerici yurtsever gençlerin birliği ilerliyor ve sapık akımlar tecrit olmaktan kurtulamıyorlar.

Öte yandan Galatasaray Mühendislik Yüksek Okulunda; gerici güçlerin okulları «komando karargâhı» yapma plânının bir bölümü uygulanıyor. Geçen yıldan bu yana, sürekli faşist saldırılara hedef olan okulda, ilerici yurtsever gençler yeni yeni toparlanıyordu. Goşistlerin bireysel terörist çıkışları, geniş öğrenci kesimini akademik-demokratik mücadeleyi ilgisiz hale getirdi. Açıldığı günden itibaren faşist saldırılar yeniden hızlandı. Okulun açılışından bir hafta sonra, faşistlerin saldırısı sonucu polis, 7 İGD'liyi gözaltına aldı. Bütün bunlara karşın ilerici yurtsever gençler faşist komandolara gereken cevabı verdiler, veriyorlar.

Kadıköy Müh. Yük. Okulunda ise, bütün bu oyunların son halkası olarak bir takım oyunlar sergileniyor. Okulda, İMD'nin güçlü bir biçimde verdiği akademik-demokratik mücadele ve öğrencilerin en geniş tabanının birliğini sağlaması, gerici çevreleri rahatsız etti. Küçük bir grup olan goşistler, bireysel çıkışları ile gerici güçlerin işine yaradıklarını burada da gösteriyorlardı. Okul, diğer okulların kapatılmasından dolayı uzun süre kapalı kaldı. Bu sırada gerici çevreler, öğrencileri İMD'den koparmaya çalıştılar. Bunu başaramadılar. En son olay da bunun bir yansımasıydı. Okulda, güçsüz olduklarından, çeşitli saldırılara girişen faşistler, en son olarak da okul duvarlarına MHP'nin pul-afişlerini yapıştırdılar. Bu pul afişleri, ilerici yurtsever öğrenciler, kitlesel ve düzenli bir biçimde temizlediler. Kantinde faşistlerin kalabalık olduğu bir sırada, bir goşistin bireysel bir hareketle pul yırtması faşistlerin saldırılarına neden oldu. Okul iki gün kapatıldı. Okul faşistlerin işgali altında olduğundan ilerici öğrenciler, okula her gidişlerinde bir provokasyonla karşı karşıya kalıyorlar. Buna karşın Kadıköy Müh. Yük. Okulu'nda öğrenciler güçlerini İMD'de (İlerici Mühendisler Mimarlar Derneğinde) birleştiriyorlar. Okulu faşistlerin karargâhı yapma plânını boşa çıkaracaklarını haykırıyorlar.

Sadece İstanbul'daki son onbeş günde gelişen bu olaylar neyi gösteriyor? Bugün gençliğin demokratik yığın örgütü olma yolunda çığ gibi büyüyen **İLERİCİ GENÇLER DERNEĞİ**'nin ve onun üyelerinin okullarda faşistlere, maoculara, goşistlere, troçkistlere karşı en etkin bir savaşıma giriştiğini göstermektedir. **İLERİCİ GENÇLER DERNEĞİ**, gençliğe sadece işçi sınıfının ulusal ve sosyal kurtuluş yolunu göstermekle kaımıyor, gençliğin birliğini gerçekleştirebilmek için onları örgütlüyor, kentlerde, köylerde, okullarda, yurtlarda, işyerlerinde, faşistlere, maoculara, goşistlere, troçkistlere karşı savaşıyor. Şu inkar edilemez bir gerçektir ki, bugün **İLERİCİ GENÇLER DERNEĞİ**'nin üyelerinin, sempatizanlarının bulunmadığı tek bir il, ilçe merkezi yoktur! Bu gençlik hareketinin bugünkü seviyesi ve geleceği açısından önemli bir kazanımdır.

Gençlik hareketin
denli güçlenmesi ve
leri rahatsız etmişe b
lışmalarından bu yana
dilerine meslek edine
karşın bu mesleklerin
vazgeçmemişlerdir. Bi
miklere girişmeden b
etmek, o pek dillerin
rekli çiğnedikleri «sos
latmaktır.

Tahmin edilebilec
biliminin ve hareketini

goşistleri sözkonusu et
dergisinin bazı iddialar

«Yürüyüş» dergisi
lerden» sözediyor. «E
neği olmasına karşılık
minde kuzu, dışında i
rın açılışıyla birlikte s
başladı. Söz konusu c
şı olduğunu söylemek
karşısına etkin bir bi
değil.» Yukarıda, İstan
beş gün içerisinde ge
yazarlarının iddiaların

A

...in TESCİLLENMESİDİR !

İşçi sınıfı bir gün bu hainlerden hesap soracaktır !..

cektir. İşçi sınıfı bir gün mutlaka bu hainlerden hesap soracaktır!

Bütün bunlar, işçi sınıfının gerçek sendikal birliğinin, Tunç-Şide ve benzerleri gibi sar sendikacıların, işçi sınıfı hareketinin dışına atılmasından geçtiğini göstermektedir. Son eylül genel direnişi, bu gerçeği bir kez daha ispatlamıştır.

Bu arada, işçi sınıfının sendikal birliği sorununun, diğer demokratik güç ve kuruluşlara yüklediği sorumluluklar üzerinde kısaca durmakta yarar vardır. Çünkü, geliştirilemek istenen yanlış bir takım tezler, işçi sınıfının sendikal birliğini kolaylaştırmak yerine güçleştirmektedir. Bu anlamda, Sayın Ecevit'in «DİSK Türk-İş işbirliği» üzerinde getirmek istediği tezlere değinmek istiyoruz.

«DİSK-Türk-İş işbirliği» sorununa Sayın Ecevit'in ilginç bir yaklaşımı vardır. Ecevit 23 eylül günü CHP Meclis Grubu toplantısında yaptığı konuşmada şunları ileri sürmüştür: «Biz biliyoruz ki Türk-İş'in içindeki, DİSK'in içindeki ve her iki konfederasyonun dışındaki sendikaların üyelerinden büyük çoğunluğu ya CHP'lidir ya da CHP eğilimli, yani demokratik sol eğilimli işçilerdir.» Nerede ideolojik ayrılıklar öyleyse...?» Aslında Ecevit'in geliştirmek istediği bu tezler yeni değildir. Ecevit, 9 Ocak tarihinde yaptığı bir konuşmasında buna benzer tezler ileri sürmüştü. Bu konuşmasında şöyle diyordu: «İşçi hareketi önce kendi içinde birleşip, sonra CHP ile bütünleşmelidir.» (!)

Bu tezler, hem işçi sınıfının sendikal birliği, hem de ulusal demokratik güçlerin eylem birliği açısından tehlikeli bir takım sonuçları beraberinde getirebilecek niteliktedir.

Herşeyden önce, sendikalarla siyasi örgütler arasındaki olması gereken ilişkileri iyi saptamak gerekir. Gerçekten, bu ilişkiler, çağdaş ve bilimsel sendikacılığın ilkeleri açısından **örgütsel bağımsızlık** temeline oturtulmazsa siyasi örgütlerin kendi görüşlerini sendikalara dayatma sonucunu doğurur ki, bu durum, sendikaların demokratik kitle örgütü olma niteliğine aykırıdır.

Gözden kaçırılmaması gereken ikinci nokta, Türk-İş ile DİSK arasındaki sınıfsal farklılıktır. Türk-İş'in başına çöreklenen Tunç-Şide kliği, Amerikan güdümünde, onların doğrudan yardımını alan, büyük burjuvazi yanlısı, sınıf uzlaşıcısı bir politika izlemektedir. DİSK ise, işçi sınıfının ekonomik plandaki mücadelesini, sosyalizm yolunu açacak ileri demokratik bir Türkiye hedefine sıkıca bağlayan, sınıf sendikacılığı temel alan ve ilkelerini açık bir biçimde ileri süren, işçi sınıfının gerçek sendikal örgütüdür. İşçilerin, son yıllarda artan bir biçimde DİSK'in saflarına doğru akması, bu politikanın kitlelere malolarak maddi bir güç haline geldiğini göstermektedir. Bu somut durum, Türk-İş ile DİSK'in aynı kaba konulamıyacağını göstermektedir.

Ülkenin toplumsal ilerlemesi, ileri demokratik bir düzen, halktan yana bir iktidar doğrultusunda kararlı bir çizgi izlemek isteyen demokratik güç ve kuruluşlar işçi sınıfının birliğini kolaylaştırıcı bir konum almak zorundadırlar. **Bu zorunluluk, işçi sınıfının bütün ulusal demokratik güçlerin eylem birliğine ön vermesi kadar zorunludur, karşılıklıdır. Ancak görünüşte işçi sınıfının sendikal birliğini sağlamak önerisinden** kalkıp, gerçek sendikaların içişlerine karışmak, örgütsel bağımsızlıklarını gözardı etmek, sendikaları birleştirip bir yan örgüt gibi kullanarak doğrudan yönergelerini uygulatmak, işçi sınıfı içinde maddi bir güç haline gelen sosyalist akımı görmemezlikten gelmek; işçi sınıfının sendikal birliğini kolaylaştırmaz, güçleştirir. Demokratik güç ve kuruluşlar, gerici güçlerin işlerine yarayacak bu tür yanlış tavırlardan sakınmak zorundadır. İşçi sınıfının her alanda birliğini gerçekleştirmek ve güçlendirmek görevi öncelikle işçi sınıfı örgütlerinin olmakla birlikte, diğer demokratik güç ve kuruluşların sorumluluğunu azaltmaz.

Kimi «sosyalist» geçinen orijinalite meraklısı çevreler, DİSK'in, demokratik hak ve özgürlüklerin korunması platformunda Türk-İş'e çağrıda bulunduğu «işbirliği» önerisini «CHP-AP koalisyonu» ikilemine dayandırmaya çalışmakta ,işçi sınıfının sendikal planda birliğini sağlama özlemine sırt çevirmektedir. Toplumun çeşitli kesimlerinde ortaya çıkan olayları mekanik bir biçimde birbirine bağlamaya pek istekli olan bu çevreler, DİSK'in «işbirliği» önerisinin demokratik hak ve özgürlüklerin korunması temel ilkesine dayandığını, sarı sendikacılığa kesinlikle taviz vermediğini gözardı etmektedirler. Maocular ise, işçi sınıfının sendikal birliği doğrultusunda ileri bir adım olması mümkün olan «DİSK-Türk-iş işbirliği» sorununun sınıfsal niteliğini ters yüz etmekte, her soruna olduğu gibi bu soruna da çığırtkan bir biçimde yaklaşmaktadırlar. Türk-İş'in başındaki Tunç-Şide takımının Amerikan güdümlü sarı sendikacılar, işçi sınıfı hainleri oldukları bir kalemde silinmekte, işçi sınıfının yakın çıkarları açısından «işbirliği» «önerisini ileri süren DİSK'e saldırmaktadırlar. İşçi sınıfı bilimine aykırı anti-sosyalist dar görüşlerini, işbirliği sorununa dayatmaktadırlar. Böylelikle, gericilerin işçi sınıfı düşmanı korosuna kendi akortsuz, çığırtkan seslerini katmaktadırlar. Bütün bunlar hiç de şaşırtıcı değildir. Şaşırtıcı değildir, çünkü, işçi sınıfı bilimine temelde ters düşen, giderek, düşman kesilen bu bozguncu unsurlardan başka türlüsünü beklemek safdillilik olur.

Bütün bu engellemelere, sorunun çarpıtılmak istenmesine rağmen, işçi sınıfı ve onun gerçek sendikal örgütü DİSK, işçi sınıfının sendikal birliği doğrultusunda eylemlerini güçlendirmektedirler. Son yılların büyük eylemleri, 15-16 Haziran Genel Direnişi, 1 Mayıs 1976 İşçi Bayramı gösterisi, 16 Eylül 1976 genel demokratik direnişi işçi sınıfının birliğinin hayatının her alanında yol aldığını göstermektedir. Hiç bir güç, hiç bir girişim bu eğilimi kıramıyacaktır!

Toplumsal yaşamın her alanında ortaya çıkan olaylara ve olgulara kayıtsız kalmayan ilerici yurtsever gençler olarak, işçi sınıfının sendikal birliği sorununa da gereken önemi vermekteyiz, vereceğiz. Çünkü, geleceğimizin, işçi sınıfının ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımına sıkı sıkıya bağlı olduğunun bilincindeyiz.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ

...RVANINA KATILMAK İÇİN YÜRÜYENLER

...Partisi «oyun içinde oyun oynanması ihtimalinin kuvvetli olduğunu» açıkladı. Genel Yas ilânında burjuvazinin, 15-16 Haziran günlerine benzer bir heyecan veya telaşa sahip olmadığı görüldü. Burjuvazi, hedef ve biçimi somut koşullar ışığında gerçekçi ve geçerli nitelikle olmayan ve doğru örgütlenmeyen direnişten sonra DİSK'in özünü boşaltacak kıyıma başladı.»

(Yalçın Küçük, Yürüyüş, sayı 77)

...ENÇLİĞİN SAVAŞIMI ...orumsuzlar»

...işçi sınıfının yolunda bu ...işlemesi, bir takım çevre...iyor. İGD'nin kuruluş ça...parcılığı ve tahrifçiliği ken...r, yapılan bütün uyarılara ... «icra-ı sanat» etmekten ... düşen görev, kısır pole... çevreleri uyarmaya devam ... düşürmedikleri ama sü...st sorumluluklarını» hatır...

... gibi burada, işçi sınıfı ...ışına çıkmış maocuları ve

...yoruz. Bu yazıda «Yürüyüş» ...üzerinde durmak istiyoruz. ...5. sayısında bazı «gerçek... gerçekler bir gençlik der...bu derneğin gençlik kesi...t olmasına ilişkin. Okulla...mut veriler ortaya çıkmaya ...mek goşist eğilimlere kar... birlikte, pratikte goşizmin ...nde dikilecek güce sahip ...'da sadece üç okulda on...en olaylar bile «Yürüyüş» ...alanlıyabilecek bir nitelikte. Anlaşılan «Yürüyüş» yazarları DİSK'e, CHP'ye, ilerici-demokratik örgütlere ve kişilere saldırmaktan, gençlik hareketini yakından izleme fırsatını elde edemiyorlar! Bunu «Yürüyüş»ün gençlik hareketine ve sorunlarına pek az yer ayırmasından da anlamak mümkün. Ayırabildikleri sütunlarında hep İGD düşmanlığı koktuğunu hemen belirtelim. Bu da, İGD düşmanlığı sözkonusu olduğu zaman «Yürüyüş»ün gençlik hareketini hatırladığını gösteriyor. Doğrusu bu.

Aynı yazıda devam ediyorlar: «Kimi okullarda goşistler izin vermediği için, kimi eylemlerinden vazgeçmek zorunda kalıyorlar. Goşistlerin ikaz ve zorlamaları sonucunda, bildirilerinde yer alan bazı görüşleri geri almak zorunda kalıyorlar.» Nerede, nasıl gerçekleştiği belirtilmeyen dedikodularla söylentilerle, «işçi sınıfının politikasının yürütüldüğü» görülmüş, duyulmuş bir şey değil. «Yürüyüş» yazarlarını bir kez daha uyarıyoruz: Dedikodu yapmaktan **vazgeçin! Ama devam etmekte kararlı iseniz, hiç olmazsa başlığınızı değiştirin: «Haftalık DEDİKODU Dergisidir»** diye!.. Çünkü yazdığınız yazıların niteliğine en uygun başlık bu olabilir, yoksa yüksekten atılarak «sosyalist sorumluluk» değil!

«Yürüyüş» yazarları sağolsunlar babavari öğütler vermekten de geri kalmıyorlar; «Okullarınıza gidin, gençlik içindeki yanlış eğilimlerle, «her boydan ve soydan sapık akımlarla» mücadele edin, goşizme karşı alternatif getirmeye çalışın... Tabii bütün bunlar için gücünüz ve niyetiniz varsa.» Başta şunu söyleyelim: İlerici yurtsever gençliğin gücünü ölçmek isteyen maocular ve goşistler bu gücü çok denemek istediler ama istedikleri sonucu elde edemediler. «Yürüyüş» yazarlarına öğüdümüz, bu gücü denemeye kalkışmasınlar. Ama eğer öğrenmeye pek meraklı iseler, 27 Eylül Pazartesi günü aralarında İGD'nin de bulunduğu birçok demokratik örgütün Ankara'da düzenlediği **«DGM'ye HAYIR»** mitingine bakabilirlerdi. Bu gösteride, TÖB-DER'den sonra en uzun korteje sahip olan İGD, goşistlerin at oynatmasına izin vermemiş, **«Yaşasın DİSK»**, **«Faşizme Geçit Yok»** sloganlarını gür bir biçimde haykırmışlardır. Ankara için «kalemiz» diye öğünen goşistlerin sesi, İGD'li gençlerin gür sesi yanında pek cılız kalmıştır. Ama «Yürüyüş» yazarları

burunlarının dibinde geçen olayları bile değerlendirmekten yoksun olduklarını ortaya koymuş oluyorlar böylelikle.

«Sosyalist sorumluluk»tan dem vuran «Yürüyüş» yazarları bir yerde «goşistlere karşı alternatif» olmamızı öğütlerken, aynı sayının başka bir yazısında «İGD giysili goşistler» deyimini kullanmakta, o içler acısı «sosyalist sorumluluk»larını gözler önüne sermektedirler. Böylelikle ortaya çıkan sonuç; onların mantığıyla **«goşizme karşı alternatif goşizm»** olmaktadır. Kullandıkları dile bile dikkat etmiyenlerin, çelişkiden çelişkiye düşenlerin ne gençlik hareketine, ne de demokrasi savaşımına katabilecekleri hiç bir şey olamaz!

«Goşizme karşı alternatif» getirilmediği iddiasına gelince, bugün okullarda maoculara ve goşistlere karşı en etkin ve tek alternatifi İGD'nin getirdiği, bunun dışında «alternatif» olduklarını ileri sürenlerin, esamesinin bile okunmadığı herkesin görebildiği ama oportünist gözlüklerle görülmeyen bir gerçek. «Alternatif getirilmediği»ni bir varsayım olarak kabul edersek, o zaman şu soruyu rahatlıkla sorabiliriz: Goşizme karşı alternatif olarak siz ne duruyorsunuz? Buyrun er meydanına. «Sosyalist sorumluluğunuzu» derinden hissederek, goşizme karşı «işçi sınıfının politikasını» alternatif haline getirin. Burada sormak sırası bize geliyor: «Tabi bütün bunlar için gücünüz ve niyetiniz varsa.» Ama bütün üreme alanları kuruyanların bu soruya verilecek cevabı bulunmasa gerek. Böyle olduğu halde etrafa babavari öğütler dağıtacağınıza, bu öğütlerinizden kendinize de biraz pay çıkarın.

Şunu da ekliyeyim ki, ilerici yurtsever gençliğin, oportünistlerin öğüdüne ihtiyacı yoktur. O pek kıymetli öğütlerinizi kendinize saklayın. Biz işçi sınıfının ulusal ve sosyal kurtuluşu yolundan yürümeye devam edeceğiz. Ne faşistlerin, ne maocu ve goşistlerin, ne de oportünistlerin saldırıları bizi yolumuzdan alıkoyamıyacaktır. Bu böyle bilinmelidir.

«DGM KAPANSIN»

«Şalterler indi. Durdu makineler, durdu tezgahlar Otobüsler durdu. Volanlar dönmüyor. Çekiçler inmiyor. Durdu işçilerin, emekçilerin hünerli ellleri. Hayat durdu...

Türkiye işçi sınıfı, ücretli kölelik düzenini perçinlemeye yönelik Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ne karşı direniyor. Yüzbinler direniyor, ikiyüzbinler direniyor.»

DİSK, anayasal ve demokratki yoldan MC'nin düşürülmesi, halktan yana demokratik bir iktidarın kurulmasına değin «Genel Yas »ilan edip, işçi sınıfımızın Türkiye çapında genel direnişe geçtiği günlerde **İLERİCİ yurtsever GENÇLİK** özel sayısında bu sözleri haykırıyordu.

Bu sözleri haykırdığımız zaman iki yüzbin olan direnişe geçen işçi sayısı daha sonra üçyüzbine, dörtyüzbine ulaştı. Direnişe yalnız DİSK üyesi işçiler değil, Türk-İş tabanındaki işçiler de katıldılar. Genel Direniş yalnız işçi sınıfının eylemleri ile sınırlı kalmadı. Bütün demokratik demokratik güç ve kuruluşlar işçi sınıfının yanında saf tuttular, eylemlere aktif bir biçimde katıldılar. İşçi sınıfının bu kitlesel çıkışı, demokratik güçlerin arasında varolan eylem birliğinin örgütlü bir düzeye ulaşmasına önayak oldu. Ankara'da aralarında **İGD**'nin de bulunduğu 15 demokratik kuruluş DGM'ne karşı savaşımda güçlerini birleştirdiler. Onbinlerce kişinin katıldığı yığınsal bir gösteriyi gerçekleştirdiler. İstanbul'da 22 demokratik kuruluş, işçi sınfı ile dayanışmalarını güçlendirmek için bir dizi eylemleri programlarına aldılar. Bunun dışında demokrasiden, özgürlükten, insanlıktan yana bütün demokratik örgütler gerici güçlerin girişimine karşı seslerini yükseltip, işçi sınıfının gücüne güç kattılar. Binler, onbinler, yüzbinler meydanlarda **«DGM'ye Hayır», «Faşizme Geçit Yok», «Yaşasın DİSK», «Yaşasın Ulusal Demokratik Güçlerin Eylem Birliği»** belgilerini **haykırdılar.**

Neydi bütün bunların nedeni? DGM neden getirilmek isteniyordu? İşçi sınıfı, emekçi halk, ilerici-demokratik güçler neden seslerini perde perde yükseltiyorlardı? Egemen güçler neden kanlı saldırılarını hızlandırdılar?

EGEMEN GÜÇLER SIKIYÖNETİMLERE KANLI TERÖRE BAŞVURMADAN İKTİDARLARINI SÜRDÜREMEZ OLMUŞLARDIR

Ülkemiz bunalımların burgacında kıvranıyor. Cumhuriyetin kurulmasından bu yana kapitalist yolla kalkınma yöntemini izleyen egemen güçler bugün ülkemizi derin bir ekonomik, sosyal, politik bunalımın içerisine sürüklemişlerdir. Açık işsizler sayısı dört milyonu bulmuştur. Sadece 1970 yılından bu yana hayat pahalılığı % 159 artmıştır. Bu yıl bütçe 32,5 milyar lira açık vererek Cumhuriyet tarihinde eşi görülmedik bir düzeye ulaşmıştır. İşçilerin gerçek ücretlerinde % 3,3 düşüş kaydedilmiştir. Yani toplu sözleşmelerle elde edilen ücret artışları fiat artışının tozuna bile yetişememiştir. Dış ödemelerde 50 milyarlık açık vardır ve bu açık büyümüye devam etmektedir. Türkiye'deki döviz rezerleri 1975 yılı başından, yani MC'nin işbaşına gelmesinden buyana sürekli açık vermektedir. Yaban ellere sürüklenen işçilerimizin dişinden tırnağından artırarak gönderdiği dövizler Yahyalara sunta olsun, mobilya olsun diye yağma edilmekte, büyük patronlar hazine kasalarının dibini yalamaktadırlar. Kamu yatırımlarındaki finansman açığı bu yıl 15 milyar liraya ulaşmıştır. Hayali temel yarışına giren Demireller, Erbakanlar, bu yıl öngörülen kamu yatırımlarının bile gerçekleştirilemeyeceğini bilmiyorlar mı? Biliyorlar. Ama onlar «işsizlik, fukaralık. böyyük Türkiye, imanlı Türkiye «demagojisi ile halkımızı şaşırtmaya çalışıyorlar, bu halk düşmanları düzenin biraz daha ayakta durabilmesi için çabalıyorlar.

Gerici-faşist karması MC, işbaşına geçtikten bu yana enflasyon, yıkım politikası izlemiştir «Kur ayarlamaları» yalanı arkasında paramızın değeri sürekli düşürülmüştür. Son bir ayda 10 milyar liralık para basmıştır. «Zam yapmayacağız» diye yırtınan MC sözcülerini hayat yalanlamıştır. Zamlar birbiri üstüne gelmektedir. Emekçiler için yaşam ateşten bir gömlek olmuştur.

Egemen güçlerin ve MC'nin bu süregenleştirdikleri yıkım politikasına karşı işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın muhalefeti şiddetlenmekte, genişlemekte, MC'nin temellerini sarsmaktadır. İşçiler, genel grev, dayanışma grevi, referandum; emekçi köylüler gerçek ve eşit bir toprak reformu; memurlar, öğretmenler, teknik elemanlar grevli toplu sözleşmeli sendikal hakları; öğrenciler, faşist saldırıların durdurulması, can güvenliği ve öğretim özgürlüğü uğruna eylemlerini yükseltmekte, demokrasi savaşımı geniş kitleleri kucaklayarak muazzam bir toplumsal güce dönüşmektedir.

Süregelen toplumsal bunalımın derinleşmesi, demokratik savaşımın böylesine güçlenmesi, egemen güçleri iktidar olmada acze götürüyor. Onlar sıkıyönetimlere, kanlı teröre, baskı araçlarına başvurmadan iktidarlarını sürdüremez olmuşlardır. Aslında bu yeni bir şey değildir. Cumhuriyet tarihinin yarısından fazlası, yani 27 yılın sıkıyönetimler altında geçmesi göstermektedir ki, egemen güçler hiçbir zaman burjuva demokratik, yöntemlerle iktidarlarını sürdürmemektedirler. Her zaman, baskıya. teröre başvurdular, başvuruyorlar.

Ancak günümüzde egemen güçlerin iktidar olmada aczi, beceriksizliği artmıştır. Çünkü son yıllarda demokratik savaşımı daha da güçlenmiş, egemen güçlerin kitle tabanı daha da daralmıştır. Bu ikiyan, günümüz Türkiyesindeki toplumsal akışın temel iki karakteri olarak değerlendirilmelidir. İşte DGM sorunu bu değerlendirmeye dayandırılarak sınıfsal bir temele oturtulabilir. DGM'LERİ GERİCİ GÜÇLER İLE FAŞİZME GEÇİT BULABİLECEKLERİNİ SANIYORLAR.

«Giderek güçsüzleşen, toplumsal, temeli daralan, ülkeyi yönetmede acze düşen işbirlikçi burjuvazi siyasal tercihini faşizm olarak belirlemiştir.

DİSK'E DOKUNAMAZSINIZ!

Gerici DGM kanun tasarısının yasalaştırılması girişimlerine karşı DİSK'in; «Bu iktidarın Anayasal ve demokratik yoldan düşürülmesine ve halktan yana bir iktidarın kurulmasına kadar tüm ülkede genel yas ilanı, Anayasal ve demokratik haklarını DİSK'in (tabanın söz ve karar sahibi olması) temel ilkesi içinde kullanılabilmesi açısından işçi üyelerimizin serbest bırakılması» kararına varması; ilan edilen genel yas doğrultusunda DİSK'in kitlesel gösteri ve yürüyüşlere yönelmesi; işçi sınıfının bu genel yasa gönülden katılması; işçi sınıfı hareketindeki bu tür olumlu gelişmeler, egemen güçlerin DİSK üzerinde önceden beri bilinen karanlık oyunlarına hız vermesine yolaçmıştır.

Besledikleri gerici basın yoluyla ilk önçe DİSK'in yasal varlığını yoketmeye yönelik yoğun bir kampanyaya girişen egemen güçler, DİSK'i gürültülü bir biçimde «aramışlar», daha sonra yasalara aykırı olarak ve «siyasal niteliği apaçık sırıtan» bir kararla DİSK yöneticilerini tutuklamışlardır. Ancak, işçi sınıfının, ilerici-demokratik çevrelerin şiddetli tepkisi karşısında bir gün sonra bırakmak zorunda kalmışlardır. (Günlük basının verdiği bilgiye göre, egemenliği elinde tutan burjuvazinin korkusu o kadar büyükmüş ki, büyük kentlerin meydanlarının ve caddelerinin giriş-çıkışları kontrol altına alınmış. Çünkü onlar, tarihsel düşmanları olan işçi sınıfının, DİSK yöneticilerinin ve tutuklanan diğer sınıf kardeşlerinin serbest bırakılması amacıyla harekete geçmesinden çekiniyorlarmış!)

Kurulduğu günden bu yana çığ gibi büyüyen, işçi sınıfının sendikal birliğini sağlamak doğrultusunda özverili çalışmalar yürüten DİSK, işbirlikçi büyük burjuvazinin korkulu düşlerine girmektedir. Korkan insanların, korkularını bastırmak için yüksek sesle bağırması gibi, egemen güçlerin sözcüleri de **«DİSK'in canına ot tıkayacağız»** diye bas bas bağırmakta, ellerine bir şey geçmediği gibi korkularını da bir türlü yenememektedirler. Çünkü DİSK, işçi sınıfının bağrından doğmuş, yine işçi sınıfının omuzlarında yükselmektedir Bugün işçi sınıfı, devrimci sendikal birliğini DİSK'in çatısı altında gerçekleştirmek için ölümü bile göze almakta, bu uğurda Çapkanları, Aygünleri, Giritlioğullarını ve daha nicelerini sehit vermekten çekinmemektedir. İşte, işbirlikçi burjuvaziyi çıldırtan budur!

Demireller, Erbakanlar, Feyzioğulları, Türkeşler, Koçlar, Eczacıbaşılar, Narinler, Tunç-Şide tipi sarı sendikacılar, DİSK'i yokedebilmek için yeni yeni planlar hazırlıyorlar. Türk-İş Yönetim Kurulu toplantısında büyük sermayenin beslemesi sarı sendikacılar **«DİSK'in cenazesi»**nden sözediyorlar. Gerici, basın **«DİSK kapatılmalıdır»** diye hep bir ağızdan yaygarayı basıyor. Bozguncular, oportünistler, DİSK'i karşılarına almış, kirli ellerini işçi sınıfının devrimci sendikal örgütüne uzatıyor. lar. Sınıf düşmanları hep birlikte DİSK'e saldırıyorlar, akıllarınce DİSK'i işçi sınıfından koparmak istiyorlar. Ama nafile... Bir maden işçisinin dediği gibi : **«DİSK bizimdir. Kimse DİSK'i bizden koparamaz!»** DİSK, işçi sınıfının devrimci geleneğinin bir parçasıdır. Egemen güçler, gerici faşist karması MC, kanlı ellerinizi DİSK'den çekin! Unutmayın ki, DİSK'e uzanacak elleri, işçi sınıfı, demokratik güçler, ilerici yurtsever gençlik, hep birlikte kırmasını bilecektir.! DİSK üzerinde oynanacak hiç bir karanlık oyuna kayıtsız kalmayacağımızı bir kez daha duyururuz:

DİSK'E DOKUNAMAZSINIZ!
YAŞASIN DİSK!

" FİKRİ BİR OLANIN İŞÇİ SINIFI DÜŞMANLA

DGM'ye karşı kanunsuz direnişin bayrağını çeken DİSK'i kamuoyu yakından tanımaktadır. 15-16 Haziran 1970'de kanlı proleter ihtilali provasını bunlar planlamıştı. Yöneticilerinin bir bölümünün komünist olduğu hakkında mahkeme kararı vardır. Ne olduğu bilinen DİSK, üretimi düşüren, milli ekonomiyi tahrip eden kanunsuz direnişiyle suçüstü yakalanmıştır. CHP ile eylem birliği halinde olduğu resmen açıklanan anarşi yuvası DİSK kapatılmalıdır.

Devlet. 20 Eylül 1976

Millete karşı kindar ve öç alıcı, devlete karşı da nasıl bir sorumsuzluk, nasıl kıyıcı bir kalleşlik ve düşmanlık içinde olduklarını son tutumları ile apaçık göstermişlerdir.

Ahmet Kabaklı
Tercüman 21 Eylül Salı

Sıkıyönetim ve o günkü hükümet bu kuruluşların beşini de dağıtmak için harekete geçmiştir. Ama hangi hikmetse DİSK kapatılmamıştır.

Tekin Erer
Son Havadis 22 Eylül Çar. 1976

Evet «DİSK» kapatılmalıdır. Çünkü «sendika» adı altında ve «işçi örgütü» görünümünde faaliyet gösteren bu kuruluş, Türk devletinin varlığını ve ülkemizin bütünlüğünü tehdit eder bir çalışma

MC YIKILSIN !»

Ancak bugünkü ortamdan açık faşizm dönemine geçebilmenin hiç de kolay olmadığını, egemen güçler görmektedirler. Çünkü işçi sınıfı emekçi halk, ilerici-demokratik güçler faşizm tehlikesini görüyor ve faşizme geçit vermemek için saflarını sıklaştırıyorlar. Okullarda, fabrikalarda atelyelerde, bürolarda fışkıran demokratik muhalefet, yüzbinleri aşan yığınsal gösterilerle meydanları dolduruyor, egemen güçlere pabucun pahalı olduğunu gösteriyor, korkulu düşler gördürüyor.

Demokratik güçlerin büyüyen direnci ve kendi iç çelişkileri nedeniyle

egemen güçler faşizme geçebilmenin olanaklarını bulamıyorlar. Bunun için açık faşizme bir süreç içerisinde tırmanmaya çalışıyorlar. Bu süreç burjuva demokratik yöntemlerle faşist yöntemlerin içiçe geçtiği, birbirleriyle örüldüğü bir süreç görünümünü kazanmıştır. İşte, MC'nin meclislerden çıkarmak istediği DGM kanun tasarısı, bu sürecin yasal kılığından başka bir şey değildir. Bu anlamda yerinde bir tesbitle sıkıyönetimsiz sıkıyönetim demektir. **İlerici Yurtsever Gençlik, sayı 18)»**

«a) Büyük sermayenin aşırı sömürü, aşırı kâr ve baskı düzenini pekiştirmek; b) Bu düzene karşı mücadele eden işçi sınıfı hareketini, DİSK'i tüm ilerici örgüt ve kişileri olağanüstü mahkemelerde yargılayarak susturmak, ezmek ve böylece halkın bilinçlenmesini önlemek» amacıyla çıkarılmak istenen faşist DGM'lerine karşı başta işçi sınıfımızın, ilerici-demokratik örgütlerin sesleri perde perde yurt çapında yayılmaktadır.

Demokrasi savaşımının genişlediği, DGM kanun tasarısı için meclisler olağanüstü toplantıya çağrıldığı günlerde gazetemiz 18. sayısında son durumu şöyle noktalıyordu: **«Ama işçi sınıfı, henüz son sözünü söylemiş değil. İşçi sınıfı, işbirlikçi burjuvazinin ve onun çanak yalayıcılarının kuru-sıkı tehditlerine pabuç bırakmıyacak, ilerici demokratik güçlerle birlikte ileri demokratik bir Türkiye için savaşımnı sürdürecektir. Buna inancımız tamdır.»** Faşist DGM kanun tasarısını yasalaştırmak için meclisler gerici MC partileri tarafından olağanüstü toplantıya çağrıldığı günlerde, yani 16 Eylül'de DİSK tarihi kararını açıklamış; «Bu iktidarın Anayasal ve demokratik bir yoldan düşürülmesine, halktan yana bir iktidarın kurulmasına kadar tüm ülkede Genel Yas ilanı: Anayasal ve demokratik haklarını, DİSK'in tabanın söz ve karar sahibi olma temel ilkesi içinde kullanabilmesi açısından işçi üyelerinin serbest bırakılması: ve hergün genellikle öğleden sonra DİSK tarafından sessiz matem yürüyüşleri veya mitingleri düzenlemesine» karar verilmiştir.

«DİSK'in tabanın söz ve karar sahibi olma temel ilkesi» açısından üyelerini serbest bırakması sonucu yurdu baştanbaşa bir grev dalgası sardı. Başta İstanbul, İzmit, İzmir, Bursa, Ankara, Adana, G. Antep olmak üzere bütün yurtta işçiler genel demokratik direniş bayrağını yükselttiler. Dörtyüzbin işçi bütün yurt çapında, doğrudan politik hakları uğrunda genel direnişe geçmekle işçi sınıfının yüz yıllık savaşı tarihi içerisinde başlıbaşına ve muazzam önemi olan bir olayı yaratmış oldular. Genel demokratik direniş örgütlü, disiplinli ve başarı ile sürdürüldü. Ne işbirlikçi burjuvazi, ne sarı sendikacılar, ne de bozguncular direnişi kıramadılar. Ama onlar dörtbir koldan işçi sınıfına ve onun devrimci örgütü DİSK'e saldırdılar. İşçi sınıfının çelik disiplini bu girişimleri dumura uğrattı ve uğratmaya devam edecektir

Genel direnişin böylesine örgütlü ve disiplinli oluşu diğer demokratik güç ve kuruluşların demokrasi savaşımına daha etkin bir biçimde katılmasını da beraberinde getirdi. Toplumdaki emekçi katmanları temsil eden demokratik örgütler DİSK'in işçi sınıfının yanında olduklarını açık bir biçimde belirttiler.

EGEMEN GÜÇLER VE GERİCİ-FAŞİST KARMASI MC, İŞÇİ SINIFINA, EMEKÇİ HALKA, İLERİCİ-DEMOKRATİK GÜÇLERE AÇIKTAN SAVAŞ AÇMIŞTIR

DGM sorunu, demokrasi savaşımının sınıf mücadelesinin odak noktası durumuna gelmiştir «Ülkemizde ilerici güçlerle gerici güçler arasındaki savaşım bıçağın ucu gibi keskinleşmiştir. Bu savaşım ve safların ayrımı, DGM'de somutlaşmıştır. Bir yanda işbirlikçi büyük burjuvazi, büyük toprak ağaları, vurguncular, talancılar ve bunlara payanda olan bozguncular: diğer yanda işçiler, köylüler, aydınlar, gençler, emekçiler, tüm ilerici-demokratik ve kuruluşlar,,,» (İlerici yurtsever Gençlik).

Son günlerin gelişen olayları, egemen güçlerin ve MC'nin açıktan açığa savaş açtığını göstermektedir. Onlar, bu halk düşmanı düzeni sürdürebilmek için işçi sınıfına, emekçi halka, ilerici-demokratik örgütlere kudurmuşcasına saldırıyorlar. Ülkemizde boy veren demokrasi savaşımını zorbalıkla bastırmak istiyorlar. Hakları uğrunda direnen işçileri fabrikalarda sarıyorlar, kuşunluyorla, öldürüyorlar. Can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü için savaşım veren ilerici yurtsever gençliği yurtlardan atıyorlar.

Faşist çeteleriyle okullarda, yurtlarda işyerlerinde ölüm ve kanlı terörü kol geziyorlar. Ülkemizi boydan boya faşist kanlı terörün dalgası ile sarsıyorlar.

Özgürlük Komitesi (TBÖK)ün, DİSK'in çabalarnı güçlendirmek için Avrupa çapında maddi yardım kampanyası başlatması, yolgösterici bir adım olarak değerlendirilmelidir.

Maddi yardımın dışında, atılan tutuklanan, hakkında soruşturma açılan işçilerin sorunlarıyla yakından ilgilenmek sorunu, başlıca görevlerimizi oluşturmaktadır. Atılan, tutuklanan işçiler, devrimci sendikal hareketin işyerleri düzeyinde önder işçileri olmakla birlikte, durumlarını tam değerlendiremiyen, bozguncuların «leş kargaları» gibi üzerlerine çullanmalarından kurtulamıyan, yılgınlığa kapılan işçiler çıkabilir. İçinde bulundukları somut durum, giderilmesi doğrultusunda gerekli önlemler alınmazsa, bu tür olumsuzlukları doğurabilecek niteliktedir. Ortaya çıkan sorunların giderilmesini devrimci sendikal hareketin üstüne yıkmak veya «onlar gerekli önlemleri aldı» diye yapılması gereken görevleri umursamamak, demokratik savaşımın geleceği açısından ciddi tehlikeler doğuracaktır. Burada demokratik güç ve kuruluşlara düşen görev DİSK'in çabalarını güçlendirmek, onu yalnız bırakmamak, atılan, tutuklanan işçilerin sorunları ile yakından ilgilenmek, eğitilmeleri, daha da bilinçlenmeleri için elleri kolları sıvamaktır Bu görevlerin

DEMOKRASİ SAVAŞIMINDA YALNIZ DEĞİLİZ DÜNYA DEMOKRATİK KAMUOYU YANIMIZDADIR

Türkiyeli ilerici, yurtsever demokratlar faşist DGM yasasına karşı tüm yurtta yürüttükleri soylu direnişte yalnız değiller. Başını işçi sınıfının sendikal ve politik örgütlerinin çektiği dünya demokratik kamuoyu, Türkiyeli ilericileri bu kavgada yalnız bırakmayacağını, etkin dayanışma göstereceğini hem kendi ülkelerinde, hem de Türkiye'deki ilerici kuruluşlara yazdıkları mesajlarda dile getirdi. İlericilerin her zaman üzerinde durarak vurguladıklar ve öneminin, etkinliğinin her geçen gün daha belirginleştiği uluslararası dayanışma bir kez daha yaşama geçiyor.

Dünya emekçilerinin uluslararası yığın örgütü Dünya Sendikalar Federasyonu Genel Sekreteri Gensous, DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'e bir mesaj göndererek, örgütünün her zaman DİSK'in yanında olduğunu belirtti. 160 milyon emekçiyi temsil eden DSF'un mesajı şöyle:

«Sayın Kemal TÜRKLER
DİSK GENEL BAŞKANI

Dünya Sendikalar Federasyonu Sekreterliği, Türk hükümetinin DGM'yi kurmak için yasa çıkarma girişimlerini şiddetle mahkûm eder. Bu yasa tasarısının derhal geri alınması ve uluslararası sözleşmelere, insan haklarına ve Türkiye Anayasasına saygı gösterilmesini talep ediyoruz. Aksi halde DSF, Uluslararası Çalışma Örgütü İLO nezdindi dava açacaktır. DSF, DGM kurulmasına karşı mücadelede DİSK'e tüm destek ve dayanışmasını iletir.

Kardeşçe selamlarımızla,

PİERRE GENSOUS
DSF Genel Sekreteri»

Tüm Avrupa ülkelerinde sürmekte olan DGM yasasına karsı kampanyaya **FRANSA İŞÇİ KONFEDERASYONU CGT** de katıldı. Hem Cumhurbaşkanına hem de DİSK Genel Başkanlığına gönderdiği mesajda DGM yasasını protesto eden Türkiyelilerin yanında olduğunu belirtti.

«Türk hükümeti, onayladığı takdirde DGM'nin mevcut sivil yargı organlarının yerini, iktidar ve askerlerin seçeceği hakimler tarafından oluşturulacak olan gerçek olağanüstü mahkemelerin almasını mümkün kılacağı bir yasa taslağını parlamentoya sunmak üzeredir.

Bu OLAĞANÜSTÜ yargılama yetkisi, DİSK'i, DİSK militanları ve üye örgütlerini, Türkiye'deki tüm emekçileri ve ilerici güçleri hedeflemektedir. Daha önce 1975 Ekiminde, benzeri bir taslak Türk Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmiştir. Bu taslak doğal olarak tüm uluslararası sözleşmelere aykırıydı. Türk işçi ve halk hareketiyle, özellikle zorlukla kazanılmış sendikal özgürlükler üzerindeki bu yeni tehdit karşısında CGT Konfederal Bürosu, Türk hükümetinin bu yasa tasarısını bırakmasını isteyen bu yeni mücadelede Türk emekçileri ve DİSK'le olan dayanışmalarını göstermeye çağırır.

Paris. 4 Ağustos 1976»

Avrupa'da özellikle Türkiyelilerin yoğun olduğu ülkelerde **Türkiye Barış ve Özgürlük Komitesi** ve diğer demokratik örgütlerin katılmasıyla **DGM yasasına direniş komiteleri** oluşturuldu. **TBÖK** Almanca yayınladığı bir broşürde getirilmek istenen DGM yasa tasarısının anti-demokratik niteliğini, Alman kamuoyuna duyurdu.

Ayrıca, Alman Sendikalar Birliği (DGB, DGM'lerinde somutlaşan Türkiye'deki faşist tırmanışa karşı Türkiyeli sınıf kardeşleri ile dayanışma içerisine girmiş, gösteriler, yürüyüşlerle bu dayanışmayı hayata geçirmiştir. Bu gösterilere, Türkiyeli işçiler de kitlesel bir biçimde katılmışlardır. Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu da faşist DGM tasarısına karşı Türkiye işçi sınıfı ile dayanışmasını ilan etmiştir.

Dost ve sıcak uluslararası dayanışmayı yanlarında duyan Türkiyeli ilericiler, faşizme karşı verdikleri kavgaya daha sıkı sarılıyorlar, biraz daha sıkı kavrıyorlar, makinaları işleten, buğdayı biçen ellere...

ZİKRİ DE BİRDİR" RININ MASKESİ DÜŞTÜ

seyri takip etmektedir. Kanunları hiçe saymakta, «grev» adı altında sokaklarda ihtilal provaları yapmakta ve Türk toplumunu marksist esaret düzeninin kölesi haline getirmeye çalışmaktadır.

Yeniden Milli Mücadele
Sayı 348, 26 Eylül 1976

«Bir işçi eylemi yapılacaksa ve bu eylemin sorumluluğu varsa sendikacı bu sorumluluğu işçiye atmaz, bu sorumluluğu taşıyan kişidir... Türk-İş olarak eylem karşısında her türlü tedbiri aldık ve almaya devam edeceğiz.»

Halil Tunç
18 Eylül Tarihli demeç

«Revizyonistler direnişin sorumluluğundan kaçtılar... Revizyonistler «kanuni sorumluluktan» kaçarak, hakim sınıfların genel grevin kanunsuz olduğu yolundaki propogandasına koz vermiş oldular.»

(Halkın Sesi, Özel sayı.)

Bu gün de «genel yas» ilân edip, işçi sınıfını teslim olmaya çağıran bu hain, «Anayasal ve demokratik haklarını, DİSK'in tabanın söz ve karar sahibi olma temel ilkesi içinde kullanabilmesi açısından işçi üyelerimizin serbest bırakılması kararlaştırılmıştır.» diyerek sorumluluğu üzerinden atmaya çalışıyor.

Halkın Kurtuluşu, sayı 24

Demokratik Örgütlerin Kapatılmasına Sessiz Kalmayalım

TÖB-DER'İ KAPATMAK KURTULUŞ DEĞİLDİR !

Faşist tırmanışın alabildiğine hızlandığı günümüzde işbirlikçi burjuvazinin saldırganlığı da yeni boyutlar alıyor. Faşist DGM yasa tasarısını meclisten geçirebilmek için kuru-sıkı tehditler savuran işbirlikçi burjuvazi ve onun sözcüleri, MC'nin başı, yükselen toplumsal muhalefet karşısında güçsüzlüğünü gizleyemiyor.

Başta işçi sınıfımızın ve onun gerçek sendikal örgütü DİSK'in ve diğer tüm ilerici örgütler tarafından başlatılan «DGM'ye Hayır» kampanyası, yüzbinlerin demokrasi özlemlerini dile getiriyor. İlerici, ulusal güçler arasında yakınlaşma, somut ittifaklar kuruluyor. DGM'ne karşı olan tüm ulusal demokratik güçlerin, güç ve eylem birliği yolalıyor. Ankara'da, İstanbul'da yığınsal gösteriler, mitingler zincirleme gidiyor. İşte işbirlikçi burjuvazinin, gerici-faşist karması MC'nin asıl ödünü koparttığında bu oluyor. Bir yandan bu güçlerin birliğini parçalamak için maocu-troçkist-goşist akımları kullanırken, öte yandan bu kuruluşları işlemez hale getirmek için yeni baskı yöntemleri getiriyor. Yasalara aykırı olarak bu örgütleri kapatma yoluna gidiyor.

Böylece ilerici güçlerin sesini kesebileceğini umuyor. Geçtiğimiz günlerde Ankara'da TÖB-DER Genel Merkezini basan polis, yaptığı aramada birşey (!) bulamamasına rağmen Ankara valisince kapatılmıştır. Egemen güçler böylece, genel merkezi kapatmakla 611 şubeyi de kapatmış oluyor.

Türkiye'deki yüzbinden fazla ilerici, yurtsever, demokrat öğretmenin yığınsal örgütünü kapatmak, hızlanan faşist tırmanışın bir yansımasıdır. TÖB-DER gibi önemli bir demokratik gücü yoketmek, işçi sınıfını demokratik güçlerden yalıtmak amacını güdüyor. Özellikle günümüzde, demokrasi savaşımında işçi sınıfının yanında yer alan örgütlere yönelik bu saldırılar anlamlıdır. Tüm ilerici, ulusal demokratik güçlerin işçi sınıfı yanında saf tutması işbirlikçi burjuvaziyi tedirgin ediyor. Saldırganlığını artırıyor.

Ama MC'nin çırpınışları boşuna. İlerici güçlerle, gerici güçler arasındaki tarihsel savaşım her dönemde ilericilerin lehine sonuçlanmıştır tarihte. Türkiye'de de bu böyle olacaktır kuşkusuz. İşçi sınıfımızın etrafında kenetlenen tüm ulusal demokratik güçler ergeç demokrasi düşmanı MC'yi defedecek. İleri demokratik bir iktidar kuracaktır.

Bu yüzden TÖB-DER'i, demokratik kuruluşları kapatmak kurtuluş değildir. **İlerici Yurtsever Gençlik** olarak, MC'nin ve Ankara valisinin almış olduğu kapatma kararını nefretle karşılıyoruz. Bu anti-demokratik uygulama karşısında tüm ilerici öğretmenlerle olan dayanışmamızı bir kez daha haykırıyoruz.

YAŞASIN TÜM ULUSAL DEMOKRATİK GÜÇLERİN EYLEM BİRLİĞİ!

Emperyalist güçlerin müttefiği, dünya ilerici güçlerinin düşmanı

MAO ÖLDÜ

«Büyük liderler devri, Mao'nun ölümü ile kapandı. Mao dünyanın gidişini değiştiren liderlerin sonuncusu idi.» (10 Eylül 1976 — Tercüman).

10 Eylül tarihli burjuva basını, eksiksiz hemen hepsi, özellikle en gericileri olan Tercüman, Son Havadis vb. gazeteler böyle veriyordu Mao Tse Tung'un ölümünü.

Mao'nun ölümüne büyük yer vermeleri onu göklere çıkaran övgüler dizmeleri anlaşılmaz bir şey değil kuşkusuz. Gerici çevreleri buna iten nedenler pek çok. Yine bu gerici gazetenin pek meşhur (!) köşe yazarı Rauf Tamer bakın ne diyor Mao üstüne:

«Büyük bir adam öldü. Enternasyonalciliğe özenmedi. Mao; büyük ise bunun için büyüktür. Kendi ülkesine göre ancak «yerli komünist idi!» (13 Eylül 1976 — Tercüman)

Burjuva basınının bir hafta süreyle Mao'nun ölümü, yaşamı, mücadelesi ile ilgili sürekli yazılar yayınlamaları boşuna değil.

Bu yazılanları okuduğumuzda, Çin devrimini tek başına yapanın Mao olduğunu, tek başına sosyalizmi kuranın da (!) Mao olduğunu öğreniyoruz.

Gerçekleri bu denli çarpıtmakta usta olan burjuvalar ile maocuların ortak noktalarından biri de bu.

Marksizm-Leninizm adına ortaya çıkan maocular gerçek yüzlerini böylece gizleyerek, kendi düşünce çizgilerinden başka her düşünceyi mahküm (!) etmek için olmadık cambazlıklar eden Pekin yöneticileri ve onların dümen suyunda giden maocuların iç ve dış politikalarına bir göz atalım.

Mao Tse Tung ve yandaşları burjuva basınının yazdığı gibi Çin Komünist Partisi kuruculuğunda bulunmamıştır. Ulusal kurtuluş savaşı yıllarında kendilerini Marksist tanıtarak Ç.K.P.'ne girmişler ve partiyi ele geçirinceye dek olmadık yollara başvurmuşlardır.

Çin devrimine ihanet eden Mao ve yandaşlarının uygulayageldikleri yanlış ekonomi-politika sonucu Çin'de sosyalizmin inşası gecikmiş Çin her geçen gün sosyalist sistemden koparak, başta ABD emperyalizmi ve intikamcı Batı Alman militaristleriyle, yeryüzünün en gerici-ırkçı rejimleriyle ilişkilerini artırmıştır.

Devrimden sonra «üç yıl içinde komünizmi kuracağız» diyen maocular sosyalist ülkelerin, en başta Sovyetler Birliği'nin yardımlarına sırt çevirmişler ve subjektif, maceracı politikaları yüzünden sosyalist kuruculuğu baltalamışlardır. Ekonomiyi askerileştirerek bir çeşit «kışla komünizmi» uygulaması Çin halkına hiç bir şey getirmemiş tam tersine ekonomik durumunu daha da kötüleştirmiştir. Köy komünleri masalı tutmayınca kültür devrimi ile halkı oyalamaya çalışan Mao ve yandaşları Alman faşistleri gibi meydanlarda bilimsel eserleri (bu arada Nâzım Hikmet'in Si-Ya-U adlı şiir kitabını da) yakmaya başlamışlar ve bu sayede iktidarı ellerinde tutacaklarını sanmışlardır. Bugün Çin'de gelişen muhalefetin kapitalizme geri dönüşü savunanlarca yürütüldüğü iddiasını yayan maocular bilimsel düşünceye, enternasyonalizme olan düşmanlıklarını her fırsatta açığa vurmaktadır.

Anti-komünizmi, anti-Sovyetizmi resmi devlet ideolojisi haline getiren Pekin yöneticilerinin dünya devrimci hareketine verdikleri zararlar emperyalistlerin ekmeğine yağ sürmektedir. Emperyalizmin hareket sahasının günden güne daraldığı, sosyalizmin tayin edici güç haline geldiği çağımızda emperyalizmin yedek gücü haline gelen Pekin yöneticileri bunun hesabını vereceklerdir elbette. Çin halkı ve Çin işçi sınıfı bu konuda tek güvencedir. Enternasyonal hareket içinde hak ettiği yeri alacak olan Çin işçi sınıfı kendisine ihanet edenleri unutmayacaktır.

Gerici Tercüman yazarlarının, dünya devrimci hareketini böldüğü, «enternasyonalciliğe özenmediği» için övdüğü Mao ve yandaşlarının gerçek yüzleri kısaca bu. Bu konuyu burada daha fazla inceleme olanağımız yok. Ancak ileriki sayılarımızda maoculuk üzerine daha geniş bir araştırma yapacağız.

BELEDİYE BAŞKANLARI, İÇİŞLERİ BAKANININ MEMURU DEĞİLDİR !

VEDAT DALOKAY YALNIZ DEĞİLDİR !

MC'nin tüm ilerici kuruluşlara karşı uyguladığı saldırı, sindirme politikası gün geçtikçe daha da genişliyor. Geniş halk yığınları MC'nin «halk düşmanı» niteliğini günlük yaşamlarında öğreniyorlar.

MC, halktan yana, halk için çalışan herkese, her kuruma düşmandır. Ankara halkının oylarıyla Belediye Başkanı olan Vedat Dalokay'a da bu yüzden düşmandır.

Vedat Dalokay; belediye başkanı olduğu günden beri, Ankara'da geniş halk yığınlarının çıkarları doğrultusunda, onların daha iyi yaşamaları için çalıştı. Belediyenin maddi imkânlarını büyük ölçüde gecekondu semtleri için kullandı. Belediyenin bir kaç kişi tarafından yağma edilen arsalarını, binalarını, Ankara halkının ihtiyaçları için kullandı. Parklar, Çocuk Bahçeleri açtı.

Fırın işverenlerinin, ekmeğe zam isteğiyle başlattıkları üretimi durdurma eylemine Ankara halkıyla beraber karşı koydu. Fırınlara el koyarak gönüllü işçilerle ekmek üretimine başladı.

Bu durumda, halk düşmanı MC'nin yapacağı tek şey kalmıştı; Vedat Dalokay'ı görevden almak Yasalara, Anayasaya aykırı olarak, İçişleri Bakanı, Vedat Dalokay'ı görevinden aldığını açıkladı. Halkın seçtiği bir belediye başkanı, ancak halkın oyu ile görevinden alınabilir. Belediye başkanları İçişleri Bakanının memuru değildir!

İçişleri Bakanının bu kanunsuz uygulaması da göstermektedir ki, gerici güçlerin, MC'nin saldırıları, düşmanlığı sadece sosyalistlere değil, ilerici, demokratlara karşıda sürmektedir. Gerici saldırılar CHP'lileri de ateş çemberine almıştır.

MC'nin bu uygulamalarına son vermek, halktan yana ilerici bir iktidarın işbaşına getirilmesi ile mümkündür. Halktan yana, ileri demokratik bir iktidar için savaşmak tüm ilericilerin, yurtseverlerin, sosyalistlerin, CHP'lilerin ve tüm demokrat örgüt ve kişilerin en acil görevidir.

DALOKAY, MC'YE KARŞI YALNIZ DEĞİLDİR.

"BİREYSEL TERÖR VE KUNDAKÇILIK İŞÇİ SINIFINA DÜŞMANDIR"

28 Eylül 1933 Reichtag yangınından sorumlu tutulan Dimitrov'un yargılanmaya başlandığı gündür. İşçi sınıfının seçkin eylem ve düşünce adamı Dimitrov, Alman faşizminin yüzünü ortaya serdiği duruşmanın başladığı gündür.

Naziler, Alman işçi sınıfına karşı, Almanya'da işçilerin, ilerici aydınların ve emekçi kesimlerin yükselen mücadelesini sindirebilmek için Reichstag'ı yaktırmışlardı. Hitler'in iktidarı ele geçirmesinden hemen bir ay sonra tezgahlanan bu komplo, yeni faşist uygulamalar için bahaneden başka bir şey değildi. Gerçekten de Naziler düzenledikleri bu yangını izleyen günlerde geniş bir ilerici, anti-faşist ve sosyalist avına giriştiler. Bu tutuklamalar sırasında Alman işçi sınıfının lideri Ernst Thaeleman da tutuklandı. Komünistlerin bir ayaklanmayı başlatmak amacıyla Reichtag'ı kundakladıkları propagandası yapılıyordu.

O sırada Bulgaristan'daki faşist rejim dolayısıyla yurt dışında bulunan Dimitrov, Avrupa'da aşizme karşı bir kongre düzenlemeye çalışıyordu.

Dimitrov iki Bulgar arkadaşı, Alman Komünist Partisi parlemento grubu başkanı Ernst Togler ve Nazilerin provokatörü Van der Lübbe ile birlikte tutuklandı.

Dimitrov duruşma sırasında kendisine Leipzig kahramanı adını verdirecek kadar yiğitce, siyasi ve ideolojik ustalıkla ve inançla sosyalizmi savundu. Bütün duruşma boyunca Komintern'in ilkelerine sıkı sıkıya bağlı bir sosyalist olduğunu ,sosyalistlerin bu tip bireysel, terörist hareketlere karşı olduklarını ve yangının bir provokasyon niteliği taşıdığını belirtti. Şöyle diyordu Dimitrov: «Sosyalizm için hiç olmazsa daha 20 yıl yaşamak ve ondan sonra rahatça ölmek isterdim. Fakat özellikle bundan

Reichstag yangınından sonra tutuklanan ilericiler ve anti-faşistler.

dolayı ben kişisel terör ve suikast yöntemlerine kesinlikle karşıyım. Ve bunun nedeni hiç de duygusal etmenler ya da hümanizm duyguları değildir... Devrim amaçlarına uygunluk görüş açısından, proletarya devrimi ve sosyalizm çıkarları uğruna kişisel terörün ve suikastçılık maceralarının karşısındayım... Reichtagın ateşe verilmesini gazetelerde okuduğum zaman derhal bu işi tezgahlayanların ya alçak provokatörler ya da aklen ve politik açıdan çılgın insanlar, fakat herhalde Alman Proletaryasının ve sosyalizmin düşmanları oldukları sonucuna vardım.» Böylece Dimitrov maceracı, kişisel ve terörist hareketlerin işçi sınıfı düşmanı hareketler olduğunu belirtiyordu.

Bütün mahkeme boyunca Dimitrov faşizmin çirkin yüzünü, sahtekarlığını, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi halk kitlelerinin düşmanı olduğunu vurguladı. Onu yargılayan mahkemede, o, kendini yargılıyanları mahkûm etti. Nazi yönetiminin faşist başbakanı Goring'i ve Goebbelsi' tüm dünyanın gözleri önünde rezil etti.

Dünya anti-faşist, ilerici güçlerinin etkin mücadelesi sonunda Dimitrov suçsuz bulundu ve bırakıldı.

Dimitrov'un ortaya koyduğu örnek tüm özgürlüksever uluslar içindir. Anti-sosyalizm propagandası altında gerçekleri saklayan faşistler her cinayeti, her soygunu sosyalistlere atfederek kendilerini işçilerin, köylülerin, küçük mal sahiplerinin herkesin ve Avrupa uygarlığının hamisi gibi göstererek «dünyada sosyalistler herkese komplo hazırlıyorlar» şeklinde çığlıklar atıyorlardı. Demokratik bir cephenin yaratılmasını engelleyerek tüm demokratik güçleri dağıtıp, ayrı ayrı boğmak istiyorlardı. Böylece çirkin emellerine rahatça kavuşacaklardı. İşte Reichtagların amacı budur. Dimitrov bunu açıkça sergiledi.

Faşizm, insan uygarlığını temelden sarsar. Bunu yıkmak için, sosyalistlerin, demokratların, radikallerin, emekçilerin ,aydınların, küçük mülk sahiplerinin birlikte hareket etmesi ge-

(Devamı 15. sayfada)

RODEZYA HALKI IRKÇI-FAŞİST REJİMİ YIKACAK KENDİ İKTİDARINI KURACAK !

Afrika'da gericiliğin son kaleleri, dünya sosyalist sisteminin gittikçe güçlenmesi, etkinliğini arttırması, belirleyici güç haline gelmesi, ulusal kurtuluş savaşlarının zafere ulaşması, Portekiz sömürgelerinin bağımsızlıklarına kavuşması ve bu ülkeler de ilerici iktidarların işbaşına geçmesi, kapitalist dünyada işçi sınıfı öncülüğünde tüm ilerici güçlerin Afrika halklarıyla aktif dayanışmalarını geliştirmeleri gibi nedenlerle sallanıyor. Bu gerici yönetimler her can çekişen eski düzenin, diktatörlüklerin yaptığı gibi son saldırılarda bulunuyor, son çırpınışlarını yapıyor.

Afrika'nın güney ucunda, Güney Afrika Cumhuriyeti ve Rodezya'da dünyadaki bu değişikliklerin dışında kalamazdı; bu ülkelerde yıllardır ırkçılığa, sömürgeciliğe karşı sürdürülen savaşım, halk hareketi yükselmekte. Daha önceleri zenci halkın «hak» isteğiyle belirlenen karşı koyuş, hareketin gelişimi içinde bugünkü niteliğine, «iktidar» için savaşım vermeyi amaçlar durumuna gelmiştir. Dünya ilerici kamuoyunun hoşnutlukla izlediği bu gelişmeye, çok uluslu şirketler, bu gerici yönetimlerin batılı bağlaşıkları kuşkuyla bakıyor, batmakta, çökmekte olan beyaz adam uygarlığını (!) kurtarabilmek için son girişimlerde bulunuyorlar.

Rodezya hakkındaki şu aşağıdaki sayılara bakmak bile, bu ülkenin beyaz azınlık için iyi yaşam, yüksek hayat standartları, iktidar, ayrıcalıklarla bezenmiş bir cennet, siyahlar için yoksulluk, işsizlik, aşağılama dolu bir cehennem olduğunu somut olarak kanıtlar.

Nüfus	Afrikalı	5.900.000	% 95,5
	Beyaz	274.000	% 4,4
Toprak dağılımı	Afrikalı	% 46,5	
	Beyaz	% 46,5	
Öğrencilerin okul harcamaları	Afrikalılara	22 pound	
	Beyazlara	249 ,,	
Ortalama haftalık ücretler	Afrikalı	5,30 ,,	
	Beyaz	57,68 ,,	

13 yıldır iktidarda olan Rodezya Cephesi şimdiye değin önerilen her türlü barışçı girişimi reddetti ve çoğunluk idaresine geçilmesini isteyenlere terör uyguladı. İngiliz hükümetlerinin kesin tavır almamalarından da cesaretlenen Ian Smith rejimi, ırkçı-faşist Güney Afrika Cumhuriyeti ve çokuluslu şirketler tarafından destek görüyor. İlerici bir iktidarın Rodezya'da başa geçmesinin GAC'ni ne denli köşeye sıkıştıracağı kuşkusuz. Bu bölgelerdeki zengin yatakların çokuluslu şirketler için ne anlamları olduğunu uluslararası büyük sermayenin arabulucusu Kissinger bile söylüyor. Bu ülkelerdeki iktidarların elden gideceği korkusudur ki ABD Dışişleri Bakanını Afrikalara getirtiyor, ve zencilere hak verme, orta sınıflar yaratma, sömürüyü daha akılcı yollardan devam ettirme çabalarını yürütürüyor.

Azınlık idaresini hiç bir zaman kabul etmemiş olan Afrikalılar gün geçtikçe güçlenerek savaşım veriyorlar. Rodezya'da ırkçı-faşist rejimin yıkılıp, **ZİMBABWE** halk idaresini kurmak amacıyla oluşturulmuş Zimbabwe Kurtuluş Örgütü çabalarını yoğunlaştırıyor. Ulusal planda yürüttükleri bu soylu direnişte hiç bir zaman yalnız değiller, çünkü uluslararası alanda, her ulusal kurtuluş savaşının yanında olan dünya sosyalist sistemi ve dünya ilerici demokrat kamu oyu emperyalizme, ırkçılığa, sömürgeciliğe karşı dövüşen Afrikalı kardeşlerinin yanındadır. Ve dayanışma eylemlerini her gün biraz daha yükseltmektedirler.

Afrikalı kurtuluş savaşçılarının burjuva basınlarınca «vahşiler», «yamyamlar» diye nitelendirildiği dönemler artık gerilerde kaldı, dost düşman herkes biliyor ki onlar, uluslarının bağımsızlığı, ırkçılığın ortadan kaldırılması için savaşım veren soylu insanlardır. Ve bu niteliklerinden dolayı, Rodezya'da mahkemesiz 800 sürgün, 500 politik tutuklu bulunmaktadır; 60 yurtsever yargılanmadan öldürülmüş, 50'si ise ölüm cezasına çarptırılmıştır. 175-200.000 dolaylarında Afrikalı korunma köyleri denilen toplama kamplarında tutulmaktadır.

Gericiler ne denli güçlü olurlarsa olsunlar, gelişen dünya koşullarında, sosyalist sistemin belirleyiciliğinin arttığı günümüzde yenilgiye mahkûmdurlar. Türkiyeli ilerici yurtseverler en büyük görevlerinden birinin, ulusal ve toplumsal kurtuluşları için savaşım veren Afrikalı halklarına dayanışma göstermek olduğunun bilincindedirler.

SOSYALİST HÜMANİZMA - IV

Bu noktanın gözden kaçırılması bağışlanmaz yanlışlara, önemli yanılgılara götürür. Bazı kimseler, gerek sosyal mücadeleler sırasında, gerek sosyalizm kuruculuğu evresinde ortaya çıkan zorlukların giderilmesini **«hümanizm açısından»** hoşnutsuzlukla karşılar. Bu kimseler, nesnel koşulların zorunlu kıldığı tek doğru politikayı, bilimsel olmayan bir ideolojik yaklaşımla, içlerine sindiremezler. O zaman kafalarındaki ideal kavram olan hümanizma en uygun saydıkları yine zihinsel bir ürün olan başka politikalar yaratırlar. Bu ise, sosyalist kuramın kökten yadsınması, **«sübjektivizm»** ve **«iradecilik»** sonucunu doğurur. Böylesi politikaların, uygulanma olanağı bulsalar bile, insanın özlemlerine karşılık vermek bir yana, o özlemlerle çelişecekleri kolayca kavranabilir. Sosyalist hümanizmanın gerçekliği, her türlü aldanmanın dışındaki canlılığı, şimdi daha açık bir biçimde ortaya çıkmıştır sanırız. O, tarih dışı bir kavram, ya da özlem değil, bilimsel dünya görüşünün açıkladığı ve dönüştürme yollarını gösterdiği, tarihi gelişme süresince erişilmesi olanaklı somut bir erektir (hedeftir). Ya da uygulanabilir bir davranıştır.

Sosyalist hümanizmanın, diğer ilkelerin yanısıra edebiyat alanında çıkış noktası olması doğru mudur? Başka bir deyişle edebiyat alanında, Dante'nin dizelerini yinelemek olanaklı sayılmalı mıdır?

Sanırız, sanat eserinin gerçeği yansıtması ve bu gerçeği dönüştürmenin yolunu göstermesi ile kuramın aynı işleri yapması arasındaki derin ayrım bu soruların yanıtlanabilmesinde yatıyor.

Bilimsel bir araştırmanın; **insan onuru, kişiliğin çok yönlü gelişimi** gibi hümanist anlayışın ilkelerine, taban tabana karşıt bir sonuç vermesi olanaklı mıdır? Tarihin gelişme doğrultusu insanın varlığı ile çelişik bir yönde seyredebilir mi?

Doğayı ya da toplum hayatını tarihsellikle açıklayıp, insanı tarih dışında düşünenler için hayati önemi olan sorulardır bunlar. Böyle düşünenler için tarihsel gelişmeye daima kuşku ile bakmak bir zorunluktur. Tarih insanı çiğneyip geçecek midir? Bu düşünce yolu «insanla» - «toplum» ve «toplumsal ilişkiler içindeki insanla» - «tarih» arasında tamamen keyfi bir soyutlamaya, yalıtmaya başvurmaktadır.

Oysa ne toplum tarihi, insansız; ne de insan, toplum ve tarih dışı olarak kavranabilir. İnsanın varlığı tarihin dışında, onu **«temaşa eden»,** bu arada ondan iyi ya da kötü etkiler alan bir **tabula rasa** değildir. (1)

Mesele şudur: Gelişmesinin belli bir evresinde insan, türleriyle birlikte, içinde yaşadığı ve bir parçası olduğu toplumun ve sosyal kuruluşun nesnel gelişme yasaları ile sınırlı olarak daha ileriye doğru gelişme **'olanaklarına'** sahiptir. Bu olanakların **'gerçeklik'** durumunu alması, söz konusu yasaların birlikte işleyişleri temelinde, doğanın değiştirilmesi, toplumun evrimleşmesi ve dönüştürülmesi süreci içinde olur. Bu dönüştürülme bir sosyal kuruluştan ötekine geçiş biçiminde anlaşılmalıdır.

Bu durumda insanın 'özü' ne aykırı bir tarihsel gelişmeden söz etmek yersizdir. Çünkü görüldüğü gibi, bu tarih maddi ve sosyal hayatın yasaları içinde insanlarca yaratılır. Şu halde insanın kendi tarihini yaratıyor olması, onun özgür bir varlık olduğunu gösterir. Ne var ki insan henüz bu noktaya erişmiş değildir. Çünkü o, söz konusu yasaları tam olarak, bilinçli bir biçimde kavramaktan uzaktır. Bunun nedeni, bilimsel yetersizlik değildir kuşkusuz. Bunun kökende yatan nedeni, insanın içinde bulunduğu sosyal kuruluşun, bu yasalara egemen olmaya henüz elvermeyişidir. Kapitalist toplum bu anlamda, insanı zorunluklar evrenine kıstırmaya çalışır. Sosyalizm ise, antagonist olmayan gelişme sürecinin en yüksek evresinde, insanın **'zorunluk evreninden özgürlük evrenine'** sıçramasını olanaklı kılacaktır. Çünkü, ancak o zaman, doğayı değiştirmede kullanılan **'üretici güçlerin gelişmesini'** hiçbir güç durduramıyacak, bu ise insanın doğaya ve toplumsal yaşayışa egemenliğini güvence altına alacaktır.

Bu arada, insanın böyle bir zorunluk tanımadan, yani hiçbir nesnel yasanın, sürecin varlığına aldırmadan, **«tamamen iradi»** bir yaşama kavuşacağı sanılmamalıdır. İnsan zorlukların bilinçli kavranışı sayesinde özgür olacaktır.

(Sosyalist gerçekçi sanatın ilkelerinden sosyalist hümanizmayı açıklayan bölüm burada bitiyor.)

(1) Tabula rasa düz levha: 18. y.y. aydınlanma felsefesinin kapılarını açan İngiliz düşünürü John Locke'a (1632 - 1704) göre insan doğduğu zaman, anlığı üstüne hiçbir şey yazılmamış dümdüz bir kâğıt gibidir, bir tabula rasadır.

nazım hikmet köşesi

MERHABA ÇOCUKLAR

Nazım, ne mutlu sana
canü gönülden,
ferah ve emin,
«Merhaba,» diyebildin.

Sene 940.
Aylardan temmuz.
Ayın ilk perşembesi günlerden.
Saat: 9
Mektuplarınıza böyle mufassal tarih atın.
Öyle bir dünyada yaşıyoruz
ki en kalın kitaptan çok yazısı var:
ayın, günün ve saatın.

Merhaba, çocuklar.

Bir geniş
bir büyük «Merhaba» demek,
sonra bitirmeden sözümü
yüzünüze bakıp gülerek
— kurnaz ve bahtiyar —
kırpmak gözümü...

Biz ne mükemmel dostlarız ki
kelimesiz ve yazısız
anlaşırız...

Merhaba, çocuklar,
Merhaba cümleten...

genç sanatçılar

İLERİCİ yurtsever GENÇLİK Gazetesini ve İLERİCİ GENÇLER DERNEĞİ'ni tüm devrimci inancımla kucaklarım. Faşizme, emperyalizme, gericiliğe ve gençliği maceracılığa sürüklüyen maoizme, troçkizme, goşizme karşı verdiğiniz devrimci uğraşınızı ve işçi sınıfıyla omuz omuza olan kavganızı kucaklarım.

Gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur.

Yaşasın bağımsızlık, demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme mücadelemiz.

Yaşasın DİSK

Yaşasın Dünya barışı için elele veren demokratik güçler.

Yaşasın Dünya Sosyalist Sistemi.

DOSTÇASINA

Çağır beni
İstediğin kadar bağır
Ne anamın ağlayışını
Ne babamın evlatlıktan reddedişini
duyacaktır kulaklarım

Bu öyle bir döğüş ki
Dünya insanlığı için
Sömürülen için
Ezilen için çağır beni

Anaları tarlada
Babaları fabrikada çalışanlar için
Çağır beni çağır
İnsanlık için bağır

Bu kavga iş ekmek hürriyet
kavgasıdır
Bu kavga dünya barışı için
insanlık kavgasıdır

Çağır beni çağır
Dostlar aşkına bağır

Ahmet Tunç
ANKARA

FIRTINA

1891 de Kiyef'de doğan, genç yaşlarında Çara karşı bir ayaklanmaya katılıp tutuklanan, 1908 yılında hapisten çıkarak 26 yaşına, yani 1917 Devrimine kadar Paris'te kalan, 1921 yılında yeniden yurt dışına gazeteci olarak çıktığında Türkiye'de de muhabirlik yapan bir Sovyet yazarının kitabını getirdik sayfamıza. Dünyanın en önemli romancılarından birinin en önemli romanını. İlya Ehrenburg'un «Fırtına» sını.

Kitabın yazarı, Sovyet halkını yüreklerde büyütebildiği, onu en insanca haliyle satırlarına yerleştirebildiği, böylesine capcanlı kıldığı insanlarını hangi dilde okunursa okunsun, o dilin insanıyla el ele tutuşturduğu, yan yana verebildiği için önemli bir yazardır büyük ölçüde.

1948 de yazılmış «Fırtına».. İspanya'da zorbalığın, Sovyet Devrimine yönelen içteki yobazlığın, dıştaki Alman saldırısının izleri belleklerde daha capcanlıyken..

Yalnızca Sovyet'lerde değil, her ülkenin hemen her yazarı bu dönemin etkilenimlerini döküyor ak kâğıtlara. Hemen her kalem II. dünya savaşını çiziktiriyor. Cepheyi, top ve kurşun seslerini, aşkları, namussuzlukları, savaşın getirdiklerini, götürdüklerini yazıyorlar. Ama bırakın geleceği, yazıldığı anın insanlarına dahi diyecek birşeyleri olması için bütün bu yazılanların; yalnızca olup bitenin derlemesi olmaması gerekir. Yoksa, yazılacak ciltler dolusu kitap; Nazi Fırınlarında, insanlardan kalmış kül ve kemik artıklarının fotoğraflarından daha az şey anlatır. Onları ya savaş romanı meraklısı, ya korkunç olaylara tutkun bay ve bayanlar alıp sayfalarını karıştırırlar.

Bir roman, hele savaşı anlatıyorsa, yalnız acıları değil, o acıları duyan insanları anlatabilmeli, kitabın sayfalarında insanlar soluk alıp verebilmeli ki; onların acı duymasını anlayabilelim.

Toplum için de öyle. Onun acısını, onun savaşımını anlatabilmek, ancak onu tanıtabilecek ustalığa sahip kalemlerin olabilir.

İlya Ehrenburg «Fırtına»da bu başarıya ulaşabiliyor. II. dünya savaşında, yalnız ülkesinin tek tek insanlarını, ülkesinin halkını anlatmakla kalmıyor, o destan boyutlarındaki kitabını Fransız'ından Amerikalı'sına, Alman'ına kadar çeşitli halklarla, onların insanlarıyla örüyor. Paris'in düşüşünü, İspanya'daki katliamı görüş, Sovyet Devriminde Beyaz

Ordulara karşı savaşmış insanlar.. İyi ve kötü yanlarıyla, senin benim gibi hata yapan, başarıları başarısızlıkları olan, gülen, utanan, aşık olan, aldatan, kısacası, tüm insan halleriyle, «Fırtına»da anlatılan dönemi en iyi aktaracak şekilde satırlara yerleştirilmişler.

Yaşanılan savaşlarla, insanlığın sömürüden kurtulma savaşımı; yüzyılımızı en büyük acılarının, hasretlerinin, kavgalarının yaşandığı yüzyıl olarak tarihe geçirecektir.

Ehrenburg böylesine zor bir dönemin tarihini yazarken, yaşama sevincini, geleceğin umut dolu parıltısını, haklı umutları sergiliyor. Tek tek, insanların kısacık ömründe, gelecek güzel günlere yapılan katkıları görüyoruz. Bazıları farketmezler bile bu iyiye, güzele olan akışı. Kimileri yeni yeni anlarken eriyip giderler. Kimileriyse bu akışı farkedip engelleme hevesindedir. Kısaca romanda insanlar bildiğimiz gördüğümüz insanlardı. Ve yine bilip tanıdığımız güçleri temsil etmektedirler. Daha iyi tanıyalım diye, satırların arasındadır onlar. Teker teker ve hep birlikte.

Tanımak yaratır, büyütür sevgiyi. Ve insandır yalnızca sevginin ecesi. Sevgiyi yaşatan da onun yüzyıllardır birikiminin biçimlendirdikleridir yalnızca. Bir ağaç, bir kuş, bir renk, bir tek saç teline bir ömür, daha güzel günler için her zaman fedaya ya da en cimrice saklanmaya hazır olunan can... Yani daha güzel günleri yaşayacak insanların olacağına, ilk insandan geleceğe gürül gürül akışının bugünü olup, önüne gerilen engelleri kaldırmak bir bir.. Yani her engelin önünde bir top kırmızı karanfil gibi açmayı göze alabilecek kadar sevebilmek insanları. Böylesine bir insan sevgisiyle insanı tanımakla, daha daha tanımakla iç içe yürür.

İlya «Fırtına»da 1948 in olayları içinden 1948 lerin insanını tanıtıyor. Ve 1948 lerin insanında akıp giden insanlığın özünü. Görebildiğinizce, verdiğiniz savaşımda yeni bir güç, yeni bir bilinç artımını duyuyorsunuz içinizde. Yarının mutlu insanına yarınları hazırlarken bugünden duyuyorsunu duyabilecekleri mutluluğu.

GENÇLİK NE YAPMALIDIR?

(baştarafı 1. sayfada)

Gençlik olarak geleceğe umutla bakmamız için yeterli nedenler mevcuttur. Çünkü biz, yani gençliğin ezici çoğunluğu, kapitalizmin bize verebilecek hiçbir şeyi olmadığını, yaşamın her alanında ortaya çıkan veya çıkacak olan tüm gereksinimlerimizin işçi sınıfının, emekçi halkın ulusal ve sosyal kurtuluşu ile köklü bir çözüme kavuşabileceğini biliyoruz. Saflarımızda bu yönde artan bilinçlenme gerici güçleri korkutacak, dostlarımızın yüzünü güldürecek bir düzeye ulaşmaktadır. Gerici güçler, aramızdan bir kitle tabanı yaratamamanın hıncı ve telaşı içerisindedirler. Çünkü onlar, gençliği kazanamıyan hiçbir sosyal gücün, tarihsel akış içerisinde kalıcı olamıyacağını biliyorlar ve görüyorlar. Bu nedenden ötürü bizi diğer ilerici toplumsal güçlerle birlikte baskı ve terör çemberi içerisinde ezmek ve yıldırmak istiyorlar İşçi sınıfının ulusal ve sosyal kurtuluşu yolundan ayırmaya çalışıyorlar. Egemen güçlerin bu politikasında işçi sınıfı bilimine ters, sapık akımlar olan maoculuğun, troçkizmin ve goşizmin de hatırı sayılır bir rol oynadığını bu arada belirtmek gerekir.

Gençlik olarak geleceğe umutla bakmamız için yeterli nedenler mevcut olmakla birlikte, toplumsal yaşama salt iyimser çizgilerden oluşan bir tablo gözüyle bakmamamız gerekir. Ülkemiz üzerinde gittikçe yoğunlaşan kara bulutlar da bunu göstermektedir. Faşizme DGM'lerle, sıkıyönetimlerle geçit bulmaya çalışan egemen güçlerin, ilerici toplumsal güçler üzerinde uyguluyageldikleri faşist terör kanlı boyutlar almıştır. Onlar, işçi sınıfının, emekçi halkın, demokratik güçlerin yürüttüğü bağımsızlık, demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme savaşımını kanla, ateşle, terörle boğmaya çalışmaktadırlar.

Gerici güçlerin bu karanlık emellerine karşı bütün ilerici demokratik güçler direnmekle birlikte, savaş bayrağını ön saflarda dalgalandıran, demokrasi savaşımına yön veren güç işçi sınıfı olmuştur. Bu, işçi sınıfımızın savaş tarihi içerisinde olduğu gibi. DGM'lerine karşı savaşımda da böyledir. İşçi sınıfımız, bütün Türkiye çapında doğrudan politik hakları uğrunda örgütlü ve disiplinli olarak genel direnişe geçmekle, gerici güçlerin DGM'lerle faşizme geçit bulma çabalarına set çekmiştir. Bu anlamda direniş başarıya ulaşmıştır. Ancak, 16 Eylül genel demokratik direnişinin getirdikleri sadece bununla açıklamak eksik, eksik olduğu oranda da yanlış olacaktır. 16 Eylül genel direnişi örgütlü, disiplinli, doğrudan politik bir öz taşıması açısından, işçi sınıfımızın yüzyılı aşkın savaşım tarihi içerisinde başlıbaşına büyük önemi olan bir hareket olmakla birlikte; bir bütün olarak bağımsızlık, demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme savaşımına getirdiği sonuçlar açısından da üzerinde önemle durulması gereken toplumsal bir olaydır.

Tarihsel önemi büyük olan toplumsal olayların en sağlıklı ve verimli bir biçimde değerlendirilebilmesi için yeterli bir zamanın geçmesi gerekir Ancak bu, üzerinden zaman geçmeden toplumsal olayların hiçbir biçimde değerlendirilemiyeceği anlamına gelmez. Eylül 1976'nın sonuçlarını daha geniş bir biçimde değerlendiren yazıları önümüzdeki sayılarda yayınlayacağımızı belirterek, anahatlarına değinmek anlamında şimdiden ortaya çıkan bazı sonuçlar üzerinde durmak istiyoruz.

Hemen belirtelim ki, 16 Eylül genel demokratik direnişini, sadece gerçekleştirdiği zaman dilimi içerisinde ele almak, onu bir bütün olarak işçi sınıfımızın devrimci geleneğinden koparmak olanaksızdır. 16 Eylül genel direnişi, işçi sınıfımızın yüzyılı aşan savaşımının bir ürünüdür ve Reji işçileri direnişinin, Demiryolları işçileri direnişinin, Alpagutların, Kavellerin, Sungurların, Demir-Dökümlerin, 15-16 Haziranların temelleri üzerinde yükselmiştir.

Eylül 1976 genel demokratik direnişi üzerinde söylenecek ilk şey, işçi sınıfı hareketinde ileri bir adım teşkil ettiğidir. Bunu somut olarak görebilmek için, yine işçi sınıfı hareketi tarihi içerisinde doruk noktalardan olan ve yakın bir tarihte gerçekleşen 15-16 Haziran genel direnişi ile karşılaştırmakta yarar vardır.

16 Eylül genel direnişi işçi sınıfı hareketi tarihi içerisinde ileri bir adımdır, çünkü, örgütlü başlamış örgütlü bitmiştir: disiplinli başlamış, disiplinli bitmiştir. 15-16 Haziran genel direnişi ise 16 Eylül genel direnişine göre daha kendiliğinden bir niteliğe sahiptir. Eylül 1976'nın örgütlü ve disiplinli oluşu, işbirlikçi burjuvazinin 15-16 Hazirana benzer geniş çaplı, topyekün bir saldırıya geçmesini önlemiş, örneğin 15-16 Haziran'ın hemen sonrasında olduğu gibi egemen güçler sıkıyönetime, çok istemesine rağmen gidememiştir.

Kimi «sosyalist» geçinen bazı çevreler Eylül 1976'yı 15-16 Haziranla kıyaslamakta ve sonuç olarak Eylül 1976 direnişinin daha «kendiliğinden» bir niteliğe sahip olduğunda karar kılmaktadır: Bu çevrelerin böyle bir sonuca ulaşmalarının nedeni, kendilerinin hareketin dışında kalmış olmalarıdır. Bunlar, «işçi sınıfının politikasını ben temsil ediyorum, o halde benim başını çekmediğim hareket kendiliğinden bir harekettir» şeklinde beliren subjektif bir anlayışla, hareketin dışında kalmış olmalarının «acısını» işçi sınıf hareketinin niteliğini zorlayarak, çarpıtarak çıkarmaya çalışmaktadırlar.

Maocular ve goşistler de son genel direnişin «kendiliğinden oluşu konusunda hemfikirdirler. Bunu normal karşılamak gerekir; çünkü, harekete başından sonuna kadar bozgunculuk yapmaktan başka en küçük bir katkıları olmamıştır. Bozgunculardan, «bu hareketin içerisinde ben yoktum» şeklinde bir itiraf beklenemiyeceğine göre, «kendiliğinden» demelerine şaşmamak gerekir. Fakat bunlar, harekete en küçük bir katkıları olmadığı halde, «yavuz hırsız» örneği işçi sınıfımızın bu şanlı direnişine sahip çıkmakta, bunu kanıtlamak için ihbarcılıktan, hokkabazlığa kadar her yöntemi «meşru» saymaktadırlar. Ama bu çığırtkanlıkları da işçi sınıfı hareketinin gelişmesinden duydukları korkunun değişik bir biçimde yansımasından başka bir şey değildir.

Sonuç olarak, bozguncuların ve oportünistlerin Eylül 1976 genel direnişini «değerlendirmeleri», dışardan gazel okumaktan başka bir anlam taşımaktadır.

16 Eylül genel direnişinin işçi sınıfı hareketinde ileri bir adım olduğunu kanıtlayan diğer bir veri ise, onun kapsamı ve katılma oranındadır. Yine 15-16 Haziran'la bir kıyaslama yaparsak 15-16 Haziran genel direnişi sadece İstanbul - İzmit yöresinde yüzbin işçinin katılmasıyla gerçekleştiği halde, Eylül 1976'da dörtyüz bine yakın işçi bütün Türkiye çapında direnişe katılmışlardır. Bir hareketin nicel boyutları, o hareketi nitelendirmekte temel alınmamakla birlikte, değerlendirmede hiç gözönünde tutulmaz diye bir şey de ileri sürülemez.

Karşılaştırmamıza devam edersek; işçi sınıfının 16 Eylül kitlesel çıkışı, doğrudan politik bir öze sahiptir. İşçi sınıfı, 15-16 Haziran'da daha örgütlü, daha bilinçli, daha disiplinli davranmıştır. Buradan, 15-16 Haziran genel direnişinin politik bir öze sahip olmadığı sonucu çıkarılmamalıdır. Ama, Eylül 1976 genel direnişinin politik içeriğinin daha güçlü, daha yoğun, daha dolaysız olduğu da bir gerçektir. Bu gerçeğin bazı çevrelerin işine gelmemesi, somut durumu değiştirmez.

16 Eylül direnişinin önemli sonuçlarından birisi de, işçi sınıfının temel ve öncü güç olduğunun vurgulanması olmuştur. Ayrıca, DİSK'in işçi sınıfının gerçek sendikal örgütü ve onların biricik temsilcisi olduğunun da demokratik hak ve çıkarlarının kanıtlanmasıdır. Bu doğruların geçerliliğini, işbirlikçi burjuvazinin, sarı sendikaların, bozguncuların ve oportünistlerin işçi sınıfına ve DİSK'e karşı cephe almalarından da anlamak mümkündür. Bozguncular ve oportünistler, işçi sınıfına ve DİSK'e karşı egemen güçlerin saflarında da yer almışlar ve böylelikle onlar gerçek yüzlerini açığa vurmuşlardır. Genel direnişin en sıcak günlerinde DİSK'e karşı yöneltilen jurnaller, küfürler, dedikodular, saldırılar bunu kanıtlamaktadır ve DİSK'i kanattıracak bir sorumsuzluğun sınırına dek ulaşmıştır.

16 Eylül genel demokratik direnişi, işçi sınıfının birliği doğrultusunda atılan ileri bir adım olmuştur. Direnişe yalnız DİSK üyesi işçiler değil, Türk-İş'in tabanındaki üyelerin de katılması: Tunç-Şide kliğinin ihanet politikasına karşı Türk-İş üyesi sendikalardan yükselen tepki bunun göstergesidir. Böylelikle, gerçek birliğin savaş alanlarında sağlanabileceği gerçeği, yaşam tarafından bir kez daha doğrulanmış olmaktadır.

Genel demokratik direniş işçi sınıfının savaşkanlığı kadar örgütlülüğünü ve disiplinli oluşunu da ortaya koymuştur. Diğer demokratik güç ve kuruluşların işçi sınıfına olan güveni artmış, onlar işçi sınıfının yanında olduklarını çeşitli biçimlerde göstermişlerdir. Bu gelişim, DGM karşısında gerçek bir halk muhalefetinin doğmasını sağlamıştır. İşçi sınıfının öncülüğünde gerçek bir halk muhalefetinin doğması, parlamento içerisindeki muhalefete de yön vermiş, DGM karşısında CHP'nin daha etkin bir konuma gelmesine yolaçmıştır.

Gerek işçi sınıfının birliği ve gerekse ulusal demokratik güçlerin işçi sınıfı etrafında kümelenmesi sonucu her türlü provokasyon yolları tıkanmış, büyük burjuvazi topyekün bir saldırıya geçememiş ve bu anlamda MC geri adım atmak zorunda kalmıştır.

Eylül 1976 genel direnişinin getirdiği önemli sonuçlardan bir tanesi de, sosyal demokrasinin ikili karakterini açığa çıkarması olmuştur. Gerek DGM karşısındaki ilk tavırlarında, gerekse işçi sınıfımızın genel direnişi karşısında aldığı tavırda, sosyal demokrasinin sınıfsal özüne uygun olarak kararsız, ürkek bir çizgi izlenmiştir. Buradan çıkacak sonuç: sosyal demokrasinin işçi sınıfının gerçek çıkarlarını temsil etmemekle birlikte, ileriye açık konumu nedeniyle ulusal demokratik güçlerin eylem birliği platformuna çekilebilir nitelikte olmasıdır.

Bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme, ileri demokratik bir Türkiye, halktan yana bir iktidar savaşımının tamamlayıcı ve etkin bir parçası olarak işçi sınıfının ulusal ve sosyal kurtuluşu yolundan yürüyen ilerici gençlik, Eylül 1976'nın sonuçlarını iyi değerlendirmek zorundadır. Bu değerlendirme, işçi sınıfına daha çok güvenmek ve onun devrimci sendikal örgütü DİSK'i daha kararlı bir biçimde savunmak doğrultusunda olmalıdır. Egemen güçlerin, sarı sendikacıların, bozguncuların ve oportünistlerin işçi sınıfına ve gerçek sendikal örgütü DİSK'e karşı saldırılarını arttırdıkları şu dönemde, bunun önemi bir kat daha artmaktadır.

Ancak, işçi sınıfına güvenmek ve DİSK'i daha kararlı bir biçimde savunmak ilkesi, soyut bir şey olarak ele alınmamalıdır. Bu ilke günümüzde işten atılan, tutuklanan, hakkında soruşturma açılan işçilerle dayanışma eylemleri biçiminde hayata geçirilmelidir. Bu anlamda, aralarında İGD'nin de bulunduğu 22 demokratik kuruluşun, atılan, tutuklanan, hakkında soruşturma açılan işçilerle dayanışma çalışmalarının özel önemine dikkati çekmek isteriz. Bu doğrultuda geliştirilecek çabalar, aynı zamanda bütün ulusal demokratik güçlerin eylem birliğinin örgütlü bir düzeye ulaşması yolunda da ileri bir adım olacaktır.

Maocu, troçkist, goşist türünden bozguncu akımların tecrit olma sürecinin hızlandığını kanılayan 16 Eylül genel direnişinden sonra gençlik kendi saflarında bozgunculuğa öldürücü bir darbe indirebilecek bir biçimde uzlaşmaz bir tavır takınmalı, örgütlülüğünü arttırarak işçi sınıfının yolunda daha kararlı adımlar atmalıdır.

Bütün bu görevlerin başarılabilinmesi ilerici, demokrat, yurtsever, devrimci gençlerin eylem birliğinin güçlenmesine bağlıdır. Bu anlamda CHP'li gençler, demokratik sol saflarda görülen kararsız ve ürkek tavırlara karşı açık cephe almalı, DGM'nin yasalaşması, «etkili ve yetkili» çevrelere yaslanarak MC'nin sıkıyönetime gitme çabalarına karşı işçi sınıfıyla, ilerici-devrimci gençlerle elele vermelidir. İçinde bulunduğumuz günler, bütün ilerici-demokratik güçler için olduğu kadar, demokratik sol gençlik içinde sınav günleridir.

Anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede güçlerimizi birleştirin, bütün ulusal demokratik güçlerin eylem birliği saflarında yerimizi aldığımız takdirde, gerici güçlerin oyunlarını boşa çıkarabileceğimizi hiçbir zaman unutmayalım. O halde, ilerici, demokrat, yurtsever, demokratik sol, devrimci bütün gençler, güçlerimizi birleştirmek doğrultusunda ileri!

"BİREYSEL TERÖR VE KUNDAKÇILIK..."

(Baş tarafı 13. sayfada)

rektiğini, faşizme karşı birleşik cephe halinde mücadele verilmesinin zorunluluğunu savunuyordu Dimitrov. Şöyle diyordu: «Ona ne kadar verirlerse o, o kadar fazla ister... Canavarı kızdırmamak! En tehlikeli siyaset budur! Bütün benzerleri içinde en korkulu olan bu savaşın önüne geçmek için bir tek çare vardır. Hiçbir tehditten korkmayan, azimkar ve ortak bir direnme!»

Dimitrov'un ortaya koyduğu örneğin anlamı şu idi: Canavarın karşısında çekilmeyiniz! Kendinizi ve insanlığı faşist canavarından ancak ve ancak bütün cesaret ve ateşinizi mücadeleye adayarak kurtaracaksınız!..

Dimitrov, yalnız işçilerin değil bütün ilericilerin, özgürlükten yana olanların faşizme karşı birleşmesi gerektiğini söylüyordu. Özgürlük, barış ve demokrasinin buna bağlı olduğunu vurguluyordu.

Görevimiz Dimitrov'un bundan 43 yıl önce ortaya koyduğu şekilde faşizme karşı birleşik mücadele ateşini faşizm yenilene dek taşımaktır.

Demokrasi, gerici komplolara karşı tek bir vücut halinde durularak ,kişisel terörizme sapmadan ve provokasyonlara gelmeden savunulabilir.

YUNANİSTAN GENÇLİĞİNİN «2. ODİGİTİS» FESTİVALİ 9-13 EYLÜL'DE YAPILDI

YAŞASIN YUNANİSTAN VE TÜRKİYE GENÇLİĞİNİN BARIŞ VE KARDEŞLİK İÇİN ANTİ-EMPERYALİST DAYANIŞMASI

İçinde bulunduğumuz ayın 9-13. günleri ilerici Yunan gençliği, uluslararası dayanışmanın yükseltildiği, emperyalizme, faşizme karşı barış savaşımının somut kazanımlarının vurgulandığı günler yaşadı; Yunan gençliğinin **2. «Odigitis» (ÖNCÜ) Festivali.** Diğer ilerici, demokratik gençlik kuruluşlarının yanında en büyük katkıda Yunan Komünist Gençliği-KNE'nin bulunduğu Festivale ulusal ve uluslararası alanda geçen yıldan daha fazla katılımlar oldu.

Festivale bütün dünyadan gençlik örgütleri yöneticileriyle birlikte katıldı ve alanda her ülke için bir pavyon düzenlendi. Yunanistan'daki Türkiyeli öğrencilerin çalışmalarıyla bir de Türkiye bölümü düzenlendi ve alandaki İran ile Filistin pavyonları arasında yer aldı. Türkiye pavyonu'nda gazetemizin bütün sayılarının, 1 mayıs özel sayısının afişlerin sergilendiği öğrenilmiştir. Çok miktarda bastırılan Nazım Hikmet posterlerinin Festivalin ilk günü bitmesi, dünya gençliğinin büyük ozana olan sevgisinin somut bir belirtisidir.

Yine Festival süresinde, KNE gazetesi Öncü'de **Nazım Hikmet'**in «vatan haini» şiiri basıldı ve hemen altında Türkiye halkı ve gençliğinin savaşımları üzerine bir yazı yayınlandı. Bu yazıda Nazım Hikmet'in «vatan hainleri» diye adlandırdığı Türkiye halkının düşmanlarının aynı zamanda Yunan halkının da düşmanları olduğu ve birlik içinde davranmanın gerektiği vurgulanıyordu. **Son günlerde yürütülen Ege' de savaş kışkırtıcılığına ve iki ülke halkları arasında körüklenen düşmanlığa karşı dayanışmalarını belirtmek isteyen binlerce kişi Festival'deki Türkiye bölümüne gelip sıcak, dost duygularını gösterdiler.**

Yunan gençliğinin bu eylemi nedeniyle bir kez daha yükseltilen **«Türkiye-Yunanistan halkları ve gençliği arasındaki, emperyalizme, faşizme karşı barış için uluslararası dayanışma»**, iki ülke yöneticileri tüm kirli çabalarına karşın ülkelerin dost kalmak istediklerinin en somut göstergelerinden biri, tüm Festival boyunca tekrarlanan bir belgi oldu.

Festival'in ilk günü **«Gençliğin Anti-emperyalist, Anti-faşist Dayanışma Günü»** olarak kutlandı. Konuk ülkelerin gençlik örgütleri yöneticileri yaptıkları konuşmalarda uluslararası anti-emperyalist dayanışmanın önemini, gelişen dünya koşullarında etkinliği çoğalan gençliğin bu görevde yerini almasının gerekliliğini belirttiler Sosyalist ülkelerin temsilcileri, barış savaşımının tüm dünya gençliğinin birincil eylem alanı olduğunu ve barışçı güçlerin etkinliklerinin artmasıyla emperyalizmin biraz daha köşeye sıkıştığını savundular ve bu nedenle savaşa, savaş kışkırtıcılığına ve militarizme karşı uluslararası ortak eylemler konmasının gerekliliği üzerinde durdular.

Önemle beklenen, özellikle ilgi çeken konuşmalardan çoğu da sıcak savaşın içinden gelen Afrika'lı ulusal kurtuluş savaşçıları tarafından yapıldı. Afrika'nın bu yiğit gençleri sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı verdikleri kurtuluş savaşlarında yanlarında duydukları uluslararası anti-emperyalist dayanışmanın öneminden, savaşların biran önce başarıya ulaşmasındaki katkısından sözettiler. Festivalde onlara verilen yanıt kesindi: **«ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARINDA YANLARINDA OLAN KAPİTALİST ÜLKELERİN İLERİCİ GENÇLİĞİ VE SOSYALİST ÜLKELERİN GENÇLERİ TOPLUMSAL KURTULUŞ SAVAŞIMLARINDA DA YANLARINDA OLACAKTIR.»**

11 Eylül günü, yeryüzünün her yerinde olduğu gibi **«Şili**

Halkı ve Gençliği ile Dayanışma Günü» olarak kutlandı. Pinochet Cuntasının katilleri tarafından faşizme karşı döğüşürken vurularak öldürülen Şili'li yurtseverler anıldı. 11 Eylül günü festival

alanından yükselen tek ses, hunharca katledilerek öldürülen Şili'li ozan Victor Jara'nın sesiydi. O gün alanı dolduran binlerce kişi biliyordu ki bu türküler bir gün özgür Şili'de söylenecek ve Şili halkı ve gençliğiyle dayanışma yükseltildikçe o günler daha da yaklaşacaktır.

12 Eylül günü «İşçi Sınıfı» günü olarak kutlandı. Festivalin en etkin günlerinden biriydi ve binlerce genç insan savaşımlarının tek yollarının işçi sınıfının yanında olmak olduğunu vurguluyor ve bu amaç uğrunda verilecek çalışmaların biçimlerini tartışıyordu. Sosyalist ülkelerin gençleri bu konudaki deneyimlerini aktarırken işçi sınıfı yolundaki savaşımın ne denli ürünlerle dolu olduğunu somut olarak kanıtlıyorlardı. Bu günün önemli bir özelliği de Yunan işçi sınıfı temsilcilerinin, sendikaların aktif olarak gösterilerde yer almaları ve kendi yollarında yürüyen gençliğe her zaman sahip çıkacaklarını belirtmeleriydi.

Kapanış töreni büyük bir gösteri niteliğinde oldu ve 300.000 üzerinde insan, ilerici Yunan gençliğinin bu onurlu çağrısında yerini aldı. Çeşitli dillerde türküler, marşlar söyleniyor ve ilerici gençliğin uluslararası dayanışma belirten **«Barış, Bağımsızlık, Demokrasi ve Toplumsal İlerleme»** belgileri haykırılıyordu. Gelecek yıllar daha güçlü olarak biraraya gelmek dileğiyle festival sona erdi.

Yunan Komünist Gençliği-KNE 1967'de kuruldu ve kuruluşuyla birlikte gençliğin en ileri unsurlarını içinde topladı. Yükselen devrimci harekete karşı CİA güdümünde yürütülen faşist darbe dönemi içinde bile gücünü yitirmeden savaşımını sürdürdü, gerektiğinde geri çekildi ama hiç bir zaman yenilmedi. ABD emperyalizmine ve faşizmin yeniden hortlamasına karşı savaşımını gün geçtikçe güçlendiren **KNE** adında, tüm Yunan gençliği ve halkına dayanışma selâmlarımızı iletir, barış günlerinin çok yakın olduğuna olan inancımızı bir kez daha bildiririz.

Dost Yunan gençliğinin, İlerici Yurtsever Gençlik gazetesine göndermiş olduğu çağrıya, bunu onurlu bir görev olarak görmemize rağmen, ülkemizde yürürlükte bulunan anti-demokratik yasalar yüzünden katılamadık. Dünya gençliği ile birliğimizi engelliyen bu yasalara karşı durmanın bir kez daha önemini belirtir, festivale gönderdiğimiz mesajı yayınlarız.

«Değerli dostlar,

Dost Yunan gençliğinin, ulusal bağımsızlık, en son Yunan-Amerikan andlaşmasının iptali ve tüm Amerikan üslerinin ülkeden çıkartılması belgisi altında yapacağı gençlik festivaline çağrılmamız, iki ülke halkları ve gençliğinin, yöneticileri ne derse desin kardeş olarak kalmak istediklerinin en somut kanıtlarından biridir.

Ülkemizde hâlâ yürürlükte olan anti-demokratik yasalar nedeniyle böyle soylu bir çağrıya uymamız bugün için olanaksız. Ama şu bir gerçektirki, festival günlerinde yanınızda olmamasına rağmen ilerici Türkiye gençliği ortaya koyduğu her eylem ve düşüncede sizlerle beraber, sizlerle dayanışma içindedir.

Yunan gençliğinin 2. «Odigitis» Festivalinin, ülkenizin bağımsızlığı halk kültürünün geliştirilmesi, uluslararası gençlik dayanışmasının güçlendirilmesi çabalarına olumlu katkıda bulunmasını diler, sizlerin adında

tüm ilerici, demokrat, yurtsever Yunanlılara dost ve dayanışma selamlarımızı iletiriz.

YAŞASIN YUNANİSTAN VE TÜRKİYE GENÇLİĞİNİN BARIŞ VE KARDEŞLİK İÇİN ANTİ - EMPERYALİST DAYANIŞMASI.»

İLERİCİ yurtsever GENÇLİK ● Onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi ● Sahibi : Serter Ersin ● Sorumlu Yönetmen : Bahattin SEVEN ● Yönetim Yeri : Başmusahip Sok. No : 3 Daire : 1 Cağaloğlu-İstanbul ● Yazışma Adresi : P. K. 914, Sirkeci-İstanbul ● Ankara Bürosu : Rüzgârlı İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han Kat : 4 No : 404, Ulus-Ankara ● İzmir Bürosu : Halimağa Çarşısı, 863. sokak, Küçükçerçioğlu işhanı No : 1-2 Konak ● Diyarbakır Bürosu : Gazi Cad. Eğili işhanı kat : 3 No : 307, Diyarbakır ● Gaziantep Bürosu : Suburcu Cad. İncioğlu İşhanı Kat : 3 No : 88 ● Abone : 6 Aylık 25.- TL. 12 Aylık 50.- TL. ● Dizgi : Özkaya Matbaacılık Baskı : Özakın Matbaası ● Son baskı tarihi : 9.10.1976